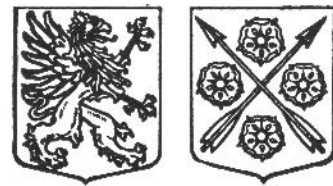

SÖDERMANLANDS-NERIKES NATION

MAJHÄLSNING TILL LANDSMÄNNEN - 37 - 1964

SÖDERMANLANDS-NERIKES NATION

MAJHÄLSNING TILL LANDSMÄNNEN - 37 - 1964

INNEHÅLL

	Sid.
Från vår till vår	339
Prins Eugen och Södermanlands-Nerikes nation	357
Persiska paradiset	361
En närkingsk kraftkarl	365
Sörmländska souvenirer	369
Från förste Oscars dagar	361
Spånor från en kalenderbitares verkstad eller Råd till en framåtsträvande ung landsman	375
In memoriam	379
Landsmännen	390
Utgående balans i Nationens räkenskaper	404
Veteranerna	406

Från vår till vår

Tre dagar efter Valborgsmässoafton låg på förste kurators bord ett förtjusande tackkort. Där stod bland annat dessa rader: »Jag borde ej ha farit till Er — det var för bitterljuvt för den åldrande som tillropar Er alla: 'O eviga ungdom, mitt hjärta är Ditt!' — och lämnar en bit kvar!»

Den åldrande var vår käre hedersledamot, förre operaregissören Ragnar Hyltén-Cavallius, som tillsammans med oss unga landsmän hälsade den uppsaliensiska våren vid Gunillaklockan, i fackeltåg till Gillet och långt in i den stormiga majnatten på Södermanlands-Nerikes nation. Att i finare sällskap fira den traditionsrika valborgsmäss kunde förste kurator ej tänka sig.

För att anknyta där detta rapsodiska vår-till-vårkåseri avbröts i föregående Majhälsning, återvänder vi några veckor in i april. Efter en som alltid intensiv nyländsk årsfest erbjöd den korta påskhelgen välbehövlig vila för den till Finland utsände sörmland-närkingen. Sedan återupptogs de intensiva förberedelserna inför våren.

Hembygden ägnades stor uppmärksamhet denna månad. En afton i april gästades nationen av tre representanter för Örebro författarsällskap, en skara tappert kämpande provinsförfattare. De tre, Fritz Sahlin, Nils-Peter Eckerbom och Carl Hammarén läste för oss ur sin egen produktion. Besöket var mycket uppskattat, och nationen mottog sällskapets egen utgåva Blå Kalender.

Under april förverkligades ett nytt initiativ från nationens sida, när några landsmän reste ut till de flesta av landskapets läroverk och informerade abiturienterna om vad som väntade dem som recentiorer vid universitet och nation. Detta som ett led i det allt mer krävande kurativa arbetet. På detta sätt vill man så tidigt som möjligt fånga de nya recentiorerna i nationens gemenskap och hjälpa dem in i den nya studiemiljön. Erfarenheterna från detta första försök var mycket positiva.

Tre anstormande stipendiater från St. John's College i Cambridge, Burschenschaft Arminia i Marburg resp. Nylands nation i Helsingfors förebådade vårfestligheternas definitiva utbrott. Den lille svartluggige engelsmannen Berry Smith, i sin yttre apparation kopierad av den icke helt okända sångkvartetten »The Beatles», införlivades snabbt i Horn-

boskapen som soloflötist. Det var han som till allmänt jubel under Majmiddagen präglade den vårens lösenord i det han dracks till och spontant svarade: »How could I possibly refuse!» Ett gediget tyskt gemyt mötte vi hos Ulrich Giebeler, och den glade finske gästen Björn Federley var lika fantastisk var gång han med kavajen på avan ledde den nyländska kampsången »Ach vodka, ach vodka...».

Så Valborg. De bländvita mössorna blir för varje år allt fler, de gulnade allt gulare. Rektorsklockan gick endast tolv sekunder sent, och vi kunde med dödsförakt kasta oss ut för Carolinabacken med våra huvuden väl skyddade mot den kyliga vårvinden. Efter färdknäpp och vårtal dansade vi med facklor och HB-musik till Gillet. De något äldre stormade där in, de yngre rusade vidare till nationen. Inspektor satte Gillets barmästare på prov genom att beställa in Bäska Droppar, systembolagets i särklass mest svårdruckna brännvin. Den ovan citerade 77-åringen Ragnar Hyllén-Cavallius, inskriven —03, slog oss med häpnad genom sin vitalitet och uthållighet. Förste kurator tvingades anropa radiopolisen för att vår gäst skulle hinna till stockholmståget kl. 02.00. Taxi stod givetvis ej att få.

Innan dess hade man skäligen skändat. På bortaplan uttalade Thomas Ridæus åtföljd av Hornboskapen några klagande sanningar om smälningar, men fick trots detta svar på tal av någon glasblåsare i falsett. Under natten instormade också i den sörmländska borgen en oformlig massa värmlänningar. Efter ett kortare handgemäng i trappan mellan en närkingsk kurator och en värmländsk inspektor vidtog ett avancerat munhuggande. De båda nationernas förste kuratorer drabbade samman, varvid dock eventuella visdoms- och okvädesord fullständigt dränktes av den värmländska hopens gormanden och stönanden.

Majmiddagen denna spritstrejkens vår blev unik såtillvida att där dracks genomgående »Vin Rouge d'Algerie» från soppan till glassen. Blott ur Wibergska kannan dracks champagne när dagens främste gäst, magnifice rector Torgny Segerstedt installerades till hedersledamot. En son av gammal sörmländsk ätt äntligen återbördad till sin rätta hembygd. Som en löpeld spred sig under middagen glammet och skratten över borden. Som aldrig tillförne bidrog därtill Hornboskapen, för dagen särskilt inspirerad av sin hedersinspektor Sune Carlson.

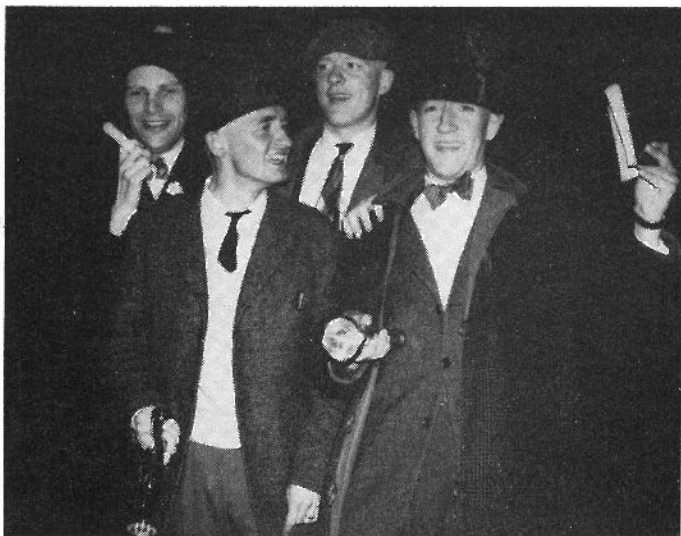
Otålligheten bland den väl-drillade studentcorpsen var större än någonsin. Alltför snabbt avtågade desamma med pukor och trumpeter mot Polacksbacken. Förste kurator måste i språngmarch hejda sina trupper tills inspektor och övrigt hedersbefäl intagit sina platser i främsta ledet. Vid den traditionella exercisen ledd i strama tyglar av korpral »Stöten» Äqvist befordrades truppens inspektör Stig Claesson snabbt från överfurir till general.

»På bortaplan uttalade Thomas Ridæus åtföljd av Hornboskapen några klagande sanningar om smälningar.»

Medan många studiosi gick en avgörande rond i den ständiga skuggboxningen med studieplanen, tog andra blott en veckas välbehövlig vila före vårbalen. En liten skara samlades en kväll för att diskutera den tidlösa frågan om tillbyggnad på nationstomten. Debatten präglades av behärskad optimism. Vi hoppas ännu på resultat.

Majlandskapet blev ett uppmjukande konditionsprov före vårbalen. De 42 paragraferna var avverkade på snabba sex timmar. Sedan två medicinare efter varandra »kvackat» på förstekuratorsposten, uppträdde nu åter efter fyra års uppehåll en jurist som nationens primus. Den nyvalde Bo Eklöf, örebrokarolin liksom sin företrädare, kanske i sitt nya värv ville se ett års meriterande tingstjänstgöring. Ja, underliga ting väntade honom. Bibliotekarien Per-Axel Wiktorsson, som efter en termins arbete just blivit varm i kläderna, lät sig omväljas. Så även nationens skattmästare, bankdirektör Ewert Jonson. Som biträdande klubbmästarpar valdes Carin Tener och Björn Axelson, två starka namn på viktiga poster. För första gången valdes detta landskap en recentiorsförman, namnet Staffan Giertz. Till seniorer valdes Thomas Ridæus, Wolmar Sjöström och Ulf Starbäck. Som extra krydda utdelades, endast

»Serenadnatten har med åren utvecklats till ett gravt stressmoment...»

ett år för sent, det Casselska priset till mest förtjänstfulla doktorsavhandling under en treårsperiod. Det hedersamma priset, denna gång uppgående till kronor 37:95, överräcktes i jämna slantar åtföljt av en liten vårbukett till docenten Lennart Åqvist för hans högintressanta avhandling över Richard Price's moralfilosofi.

Serenadnatten har med åren utvecklats till ett gravt stressmoment för den romantiska studentska som denna natt har oturen att bo i nationens moderna bostadsområde Triangeln. När hon dussintals gånger uppväckts ut sin låtsade slummer utav de mest groteska variationer på serenadsång, och sedan hon i det närmaste bränt ner sitt stearinljuslager, då vacklar hennes trånande kärlek invid förtvivlans brant. När omsider hennes själs älskade framsjunger sitt väl inrepererade opus, vilar hon redan djupt i Hypnos armar. »Sjusoverska... vet hut!»

Vårkonsert i lövad aula. Flusterlunch, vårfest i Botan och så den stora Balen förlåter strax den gångna nattens besvikelser. Just denna sömmland-nerkingska vårbal var icke blott romantisk, den var i hög grad minnesvärd. Vid den festliga supén överräcktes flera gåvor till nationen. Jeremias i Tröstlösa gamla luta, till vilken så många vackra närkes-

visor sjungits, blev från denna dag en oskattbar nationsklenod. Den 95-årige givaren kunde av förklarliga skäl ej delta i festligheten. Så kunde däremot advokat Gunnar Attmer, andre kurator —42, med hustru May. De skänkte till nationen originalmanuskriptet av Knut Barrs skrift Södermanlands-Nerikes Nation, nyligen inropat på en bokauktion. Uppskattad gåva var även den »graduate cap», en engelsk studenthatt, som engelske stipendiaten Berry Smith skänkte oss. Denna klassiska huvudbonad prydde sedan förste kurators hjässa hela den långa vårbalsnatten. Nationens stora tack för alla dessa vackra gåvor.

I den soliga morgonen dracks sedan för sista gången på några år vårbalskaffe i V-Daläs trädgård. (När detta skrives är V-Dala jämnat med marken.)

Som en värdig avslutning på läsåret kom så den 25 och 26 maj den traditionella hembygdsresan. Färden gick denna gång till Örebro. Den lilla skara som for att turista i hembygden upplevde två fantastiska och berusande försommardayn. En kort resumé är på sin plats.

I Upsalas längsta buss och i det mest strålande solsken formligen »blåste» ett 20-tal landsmän, därav hälften Hornboskap, in i Södermanland. I Strängnäs avbröts torghandeln av en improviserad konsert, och vår hedersledamot, advokat Lars Wickman, slet sig för några minuter från sina klienter för att skaka hand och tacka för Hornboskapens locktoner. Frukosten, bestående av öl och medhavda smörgåsar, avåts i gröngräset vid Julita Skans. Några blåsare hann även ta det första vårdoppet i Julitasjön. Lagom till lunchtid inträffade vi i Örebro och hälsades genast välkomna in i Örebro Sparbanks personalmatsal. Stärkta av lite sparpropaganda men främst av god mat, vandrade vi ned till det nyrenoverade länsresidenset där landshövding Valter Åman, tillika nationens hedersledamot, glatt hälsade oss välkomna och visade sitt vackra slott. På borggården upplevde vi den mest utsökta hornmusikakustik.

Efter ett kort besök uppe på »Svampen» och några timmars siesta möttes vi åter i kvällningen tillsammans med några äldre landsmän på Primurarlogens restaurang. Vi bjöds en lækker supé, adjunkten Gustav Berger berättade glada minnen från sin tid som b-kornettist i Hornboskapen på 20-talet, och dagens tappra blåsare fick nästan den ovana örebropubliken på knä. På söndagen kapitulerade dock örebroarna helt inför HB:s vilda toner, när dessa blev det mest bejublade inslaget i det stora Barnens Dags-tåget.

Efter middag på Gyllene Drotten och en kort Hjälmärkryss med den nya turistfarkosten »Pliggen» avslutades detta örebrobesök hos ytterligare en hedersledamot, direktör Albin Rapp, som blåste oss välkomna i sitt jakthorn. Med en strålande gästfrihet togs vi emot i det Rappska hemmet. Fru Märtha rullade fram en stor spettekaka och dir. Rapp

bjöd oss dricka av sin finaste champagne. Flera ljuva timmar fördröjdes här vår avresa av världens glada historier och hans tolkningar av gamla närkesvisor.

Vi lämnade Örebro, upprymda till kropp och själ, och stor var vår tacksamhet gentemot alla våra värdar under dessa två dagar. Vi tackar även den muntra mottagningskommittén på hemmaplan bestående av de två tidigare kuratorerna Ingemar Ögren och Torsten Larsén. Sist framför vi vår stora tacksamhet till Örebro stad, som genom ett generöst bidrag på 1000 kronor gjorde denna underbara resa möjlig för oss.

Äter i Upsala. Nationen kunde äntligen andas ut och gå till sommarvila efter den långa raden av vårfeater. Så ej förste kurator, vilken redan när promotionssaluten skakade staden packade sina pinaler och for till Cambridge som nationens stipendiat vid St. John's College. Där väntade ytterligare ett par veckor av akademisk festyra.

Så var då högsommaren inne. Dess behagfulla lättja grep omkring sig också i staden vid Fyris och det enda som denna sommar bjöds

»På söndagen kapitulerade dock örebroarna helt inför HB:s vilda toner.»

törstande själar var Club Norrlandia, där Norrlands nation spelade, dansade och sjöng in pengar till sin — som man trossvisst uttryckte det redan från starten — Stora byggnadsfond. Det lilla nationsslottet vid St:et Larsgatan sov ännu gott på sina egna byggnadsproblem och påminnes endast vid ett tillfälle om sin bräcklighet och otillräcklighet då i medio juli Bastiljen stormades enligt övliga former. Den nytillträdande Förste kuratorn hade vakat in sin ämbetsperiod någonstans inne i Jotunheimen, så av honom hörde man intet, men från 2Q, herr Hollqvist, inlöpte per telegram stridsropet »Vive la nation!». Telegrammet var avsänt Paris den 14 juli, något som naturligtvis borgat för en snabb och seriös expediering.

Vid sin ankomst till staden i början av augusti kunde Förste kurator glädja sig åt en cirka meterhög trave obesvarad korrespondens och en cirka hundra gånger längre kö med rumssökande och rådvilla recentiorer. Traven fick tills vidare vänta medan i hast en mindre nödbostadsförläggning etablerades på nationsvinden. Förläggningen kunde under september och större delen av oktober hysa ett tiotal landsmän per dygn, vilka alla närt en något för stor förtröstan på kuratorernas och Studentkårens förmåga att förmedla rymliga och centralt belägna trelumslägenheter med badrum och fönster åt söder.

Arbetet med att föra in de nya tappra unga landsmännen i vår särpräglade studiemiljö leddes nu för första gången av den särskilde ämbetsmannen, recentiorsförman pol. stud. Staffan Giertz, vilket fick till följd att nationen upprättade jourtjänst vid inskrivningen på Universitetet och att välkvalificerade faddrar distribuerades en masse. Recentiorernas tacksamhet visste inga gränser, varför man svarade med att möta upp med närmast 90 %-ig anslutning vid den stora recentiorsaftonen den 11 september. Té, kakor och bullar avnjöts, nationsfilmen gav de unga en stilla fläkt av framtiden, Förste kurator förlorade sig i betraktelser över nationsväsendets mål och mening och tjogtalet ämbetsmän redogjorde för sina åligganden inom nationen.

Tjuvstartat hade det emellertid gjort redan kvällen innan, då IF Trikadien, nationens stolta idrottsförening, gästades av herr TV-tipparen Putte Koch och ett icke oävet antal spänstvilliga nya landsmän.

Ofärdsmoln hade dock veckan innan lägrat sig över studentnationerna i Uppsala. I den falnande sommarens sista dagar ingick ett bud att Sveriges Förenade Studentkårer ämnade föreslå statsmakterna ett slopande av den obligatoriska nationstillhörigheten. Detta meddelande kom mycken buller åstad inom Studentkåren och glädjen ute på nationerna blev heller inte större av att remisserna anlände vid en tidpunkt, då ledamöterna i nationernas organ och nämnder ännu ej återvänt till staden och all landskapsbehandling därför var utesluten. Förste kurator satte sig i rådstuga, Prominenta Landsmän tillkallades, ränker smiddes

*»Ja, förvisso hade nationen annat att bekymra sig över denna höst.»
Andre kurator, Förste kurator och sekr.*

och på Mosesdagen, den 4 september, avgick en diger protestkria till corpsen. Då fullt ut lika protesterande ehuru självfallet icke lika väl-skrivna, finurliga och digra krior ingick från alla andra nationer och jämväl från kåren, fann man slutligen gott att även på högsta ort bilägga det något ystra upptåget. Så genomdiskuterad som hela obligatoriefrågan blev under dessa arbetstygda augusti- och septemberdagar har den väl aldrig tidigare blivit och detta kan under alla omständigheter sägas vara något av en behållning av experimentet.

Ja, förvisso hade nationen annat att bekymra sig över denna höst. Förvaltningsdirektionen sammankom den 24 september för att sammanställa en översikt och utarbeta en plan för utbyggnaden av nationslokalerna. Planen vann också två dagar senare septemberlandskapets väl-bevägenhet, men de som redan den aftonen tyckte sig förnimma en fläkt av uppbrott och flykt blev — vilket förutspåts av de mer initierade — besvikna. Vägen till Byggnadskommitté visade sig än en gång längre än lång, och redan arbetet med att till gemensam överläggning sammankalla alla de Betydande Personer, vars insikter och färdigheter krävdes för frågans lösning, visade sig vara en organisatorisk uppgift värdig en general. Den dag i november, då gässen låg feta och prydligt

trancherade på Els-Marie Svenssons fat i köksregionerna, satt emellertid i det inre biblioteket ett femtontal allvarliga herrar i Bostadsstiftelsens styrelse och diskuterade bostadskrediter, volymkostnadsberäkningar och stadsplaner. Tio dagar senare förklarade »Aktuellt» triumferande i sin förstaartikel: Byggnadsfrågan på väg! och i detta påstående låg det faktiskt mycket . . .

Men dessförinnan hade väldiga ting timat. Så avåts till exempel den 19 september en Middag den där icke damer var tillstådes vid med Rector Magnificus som celeber preses. En vecka senare hölls landskap vid vilket stadgeutskottet inkom med sedvanliga förtjusta anmärkningar över uteblivna protokollsjusteringar, saknade bilagor och andra kvalificerade illdåd inom nationsledningen. Fil .stud. Kersti Byléhn och fil. kand. Sune Smedeby förlänades seniorsskap varjämte ny trappmatta och stencileringsapparat beslöts inköpas. Hurusom Andre kurators skrupelfria ekonomiska förhandlingar ledde till att en praktiskt taget ny apparat inköptes för endast 800:— är en historia som bör sparas till någon god groggbank.

De kroppsliga excesserna på dagen för recentiorsgasquen saknades självfallet inte heller detta år. Det hjärteknipande skådespel som fotbollsmatchen mellan de förståndige och de dåraktige inom nationen alltid utgör, förlänades en aldrig tidigare känd värdighet, då Förste kurator — vilken för övrigt med sällspord finess förenade de svåra sysslorna som enväldig domare och centerhalv i seniorslaget — till Hornboskapens toner långsamt rullade in på planen i en svart limousine mellan uppställda och inrättade trupper. Efter tillbörlig inspektion, varunder domaren ansåg sig böra rikta recentiorernas uppmärksamhet på Hänsynen, Omdömet och Ansvaret, förklarades matchen högtidligen öppnad och vad därefter följde finnes redovisat i åtskilliga tidigare majhälsningskrönikor. Sexställiga logaritmer fick emellertid denna dag användas för att beräkna seniorernas enorma målskörd.

Aftonens recentiorsgasque skådade bland annat ett spex av god resning, varvid bland annat en pantomimisk krigsdans uppfördes som väckte publikens stora munterhet. Ur denna dans framträdde småningom nationens nye teaterdirektör, fil. stud. Stefan Mählquist.

Oktober. Förste kurator for till Sundsvall för att prata Veteranförening med dr. Frigell och resten av nationen for till Stockholm för att besöka v-dalingen Olle Anderssons »Snudd». Resultaten av dessa resor i nord och syd blev att fil. kand. Stig »Kula» Holmquist tillträdde en ny post som sekreterare i Veteranföreningen och att Snuddaren själv behagade besöka nationen en vecka senare — vid supén efter Snallyt den 20. En höjdpunkt ur musikalisk, estetisk och många andra synvinklar bjöds torsdagen den 17, då Glenn Müller återuppstod å nationen och s. m. s. lade densamma för sina fötter. Den anrika(de) orkestern hade helt och fullt levt upp till sitt gamla jag och inledde respektlöst med

Professor Anna-Lisa Annell

Professor Gösta Brogren

Troldhaugen tja tja tja och Elise Twist eller som den även benämndes Beethoven goes to town. Avslutningsnumrets applådaskor inkasserades framför allt med hjälp av en utkasserad spelautomat, vilken med glans exekverade det berömda solot i Bugle Call Rag. Afrika-afton avhölls den 16 med deltagande av bland andra vice ordföranden i NIB, professor Sune Carlson samt docent Carl Gösta Widstrand och så var vi då komna till sedvanligt Snally, för att skilja från dess föregångare emellertid omdöpt till Gala-SNally.

Banan gick denna gång öster och sydost om Uppsala och bjöd enligt sed här och var på vägar som framryckande klövjekompanier skulle dra sig i det längsta för att utnyttja. Vid Vaksala kyrka hemsöktes de bilburna snerikingarna av en rebus som närmast verkade klippt ur diskussionsdelen i licentiaten Matts Esséns just fullbordade gradualavhandling. Misstankarna stärktes än mer då sagde Essén utgick ur tävlingen ej blott välplacerad utan även som överlägsen segrare. Storstulne och överseende som våra kära landsmän alltid är, knorrade dock endast de som av rebusen trott sig hänvisade till övre Norrland och som därför hade att räkna med en något längre körtid än normalt. Bengt Nordberg, Lena Åman och Titti Leczinsky var de övriga som ingick i segerekipaget. Supén efteråt var minst fem kronor för exklusiv, varför alla småningom kom till högönsklig välmåga och mente sig ha upplevt en av de större aftnarna under detta icke alldeles händelselösa år. Olle Andersson spelade upp sin rigorösa sketch ur »Snudd» och Thomas Ridaeus intonerade »Darling, call me sweetheart» någonstans nere i subkontran så att matsilvret skallrade.

Vid damsupén den 6/11 bestods festdeltagarna med såväl mannekäng-

uppvisning som uppträdande av en livs levande trollkarl, Hans Trowald, till på köpet inifrån mörkaste Småland. Så förtjuste denne oförliknelige konstnär våra små damer, att herrarne under följande termin tyckte sig böra ta en titt på underverket. I skenet av den mer nyktra granskning som vederfors illusionisten under vårens herrmiddag, visade sig emellertid trollkonsterna som väntat skäligen enkla . . .

Medan nationens alla damer gick och funderade på om det var värt att än en gång sy om den isblå ifrån förra vårbalen till höstens stora paradfest, klippte och mätte kuratelet till nationens egen festdräkt eftersom ju den gamla tagit slut. Andre kurator, hr Hollqvist hade som vanligt försäkrat sig om ett närmast generande fördelaktigt anbud på en ny trappmatta, vilken efter landskapsbeslut i september nu inpassades i den nytvättade trapphallen. En av de orientaliska mattorna i den Einar Fagerströmska donationen prydde fondväggen, medan den andra bedömdes så förnämlig i utförandet, att endast kuratorerna torde komma att uppskatta den till dess fulla värde. Den inhängdes därför å kuratelet. Ett stort antal tennstänkor av gammal förnäm årgång införlivades också med kuratelets samlingar eftersom flertalet visade sig rymma cirka 2,4 liter, väl mycket även för en andra terminens klubbmästare.

Gåsmiddagen skådade bland annat såsom celebra gäster hederledamöterna Essén, Frigell, Furumark, Schnell och Rapp. Den sistnämnde

Gåsmiddag 1963.

fick nöjet att bli tilldrucken av vårens nöjda hembygdsresenärer medan landsantikvarie Schnell överbringade till nationen ett alster av den egna produktionen, »Nyköpings historia». Francaisen leddes för året av jur. stud. Lars Gombrii, galoppen gick av sig själv och långt framåt natten samlades man så till trappmarsch, sexa i nedre trapphallen och »Mohrens sista suck» i tre repriser.

Den 21 november stod Biblioteksämnden och Hembygds & Kulturämnden gemensamt för en inspirerande biblioteksafton med Strängnäs-sonen Bo Setterlind och veckan senare var en annan av de programplanerande organen i nationen, Internationella nämnden, värd för en sammankomst, där de »utländska landsmännen» fick framföra danser, sånger och berättelser från de egna länderna.

Det stundade så till decemberlandskap, för övrigt en av de mest intresseväckande nationssammankomster som någonsin förevarit på nationen. Men så stod också ödesmättade avgöranden på föredragningslistan. Tre andrekuratorskandidater och icke mindre än fem bibliotekariedito prövade popularitetens vågspel i vardera tre omröstningar och att överhuvud någon kom att framstå som segerherre i denna sällsynt mastodontiska omröstning bör mer tillskrivas turen än skickligheten. Fil. kand. Owe Adolfsson såg som nyvald andre kurator till att kura-telet även framledes kom att bestå utslutande av folk över 190 cm. medan valets verkliga »dark horse» fil. mag. Göte Karlsson slog ut sådana berömdheter som Olle Nordberg, Leif Lewin, Björn Norrbom och Leif Lagerstedt och gjorde segertåg in i biblioteket. Somliga påstod sig ha märkt mycket framträdande vittra intressen hos den nye litteraturministern, men andra menade att hans enda önskan var att komma schackspelarna riktigt in på livet, ty dessa hade vid denna tid helt och fullt möblerat sig i biblioteken. Hur som helst fördes Vitterhetens fana högt hela vårterminen.

Sällsynt enigt var landskapet då det gällde att höja nationens terminsavgift till 40 kronor och därvid bland annat låta närmare tusen kronor hänskjutas till den nya posten Programverksamhet, ur vilken medel skulle ösas till hobbycirklar, debattkvällar och sedvanliga nationsaftnar. Lika fast övertygad var man om att nationen ej skulle frånhända sig rätten att bestämma över den högsta avgift som studentkåren får ta ut av sina medlemmar, men då det kom till nästa diskussionspunkt bröt ordväxlingen ut.

Uppsala studentkår hade nämligen till nationen sänt ett förslag till protestskrivelse i sydafrikafrågan, vilket nationsämnden avslagit med den motiveringen att nationen som sådan icke borde avfatta resolutioner i dylika allmänpolitiska frågor hur angelägna de än tycktes vara. Den debatt som nu följde kom känslorna att svalla och först till februari-landskapet hade nationsämnden hittat lösningen på gåtan i och med

att listor utlades i yttre biblioteket, på vilka hugade landsmän kunde rista sina namn. Den 1 mars gick så närmare tvåhundra landsmäns skriftliga protest ned till mörkaste Afrika i ett brunt konvolut.

Kvar på höstterminen var nu inte mycket. En utomordentligt lyckad visafton med bland andra Ulf Peder Olrog och Sven G. Svensson gick av stapeln den 5 december och en vecka senare var det dags för lucia, för året dubblerad. Flickornas spex hade lika mycket charm som det saknade elakhet, ett mycket märkligt förhållande förklarades det från garvade bedömare. Synnöve Lindhe och Doris Funcke innehade de ledande rollerna och gjorde omgående intåg på nationens egen poplista.

Outgrundliga makter hade denna höst förordnat, att nationsvaktmästare och intendent skulle sluta samtidigt vid årsskiftet, detta för att tillförsäkra kuratorer och förvaltningsdirektion en så kort juledighet som möjligt. Annonser kablades in, telefonerna gick varma och i det första kraftiga snöfallet traskade Förste kurator runt på nationstomten med de tre kvarvarande vaktmästarkandidaterna med bland annat den inspirerande uppgiften att instruera dem i skötseln av de Arkadiens värmepannor, som ditills ingen fått att fungera de föregående månaderna. En av de sökande hette Kalle och han hade rest in hela vägen från Brunna den tisdagen fastän han hade födelsedag. Icke ens en förvaltningsdirektion saknar ju ett varmt klappande hjärta för ett så rörande intresse och inom ett månvarv var Karl Emanuel Ström tomte i huset. Samma senti-

mentala böjelser vägledde vid denna tid Stiftelsens styrelse, då den till sin häpnad och stora belåtenhet fann en av intendentsansökningarna avstämplad från gamla anrika Polacksbacken. Spåret ledde fram till Erik Johansson, myndig kasernförvaltare i Kungl. Upplands Signalregemente, vilken kort därefter blev den som kröp in i bäset bredvid biljardären nere på Krongatan 4. Och vilka öden drabbade då emeriti? Major K. P. Skarstedt slog sig ned som intendent över Skokloster och vaktmästare Olle Carlsson tog hand om bevakningen av Universitetshuset.

Det ringde nyår och med ens hände så rysligt mycket. Hötsterminens klubbmästarpar hade varit förträffligt i alla avseenden och traditionen fullföljdes nu med besked. Björn Axelson och Carin Tener hade ytterst makten och ansvaret, men knoget och slitet delades jämväl av Klaes Andersson och Elisabeth Hagströmer, nyvalda i december. I mitten av februari nedkom klubbverket med ännu en ledamot, barmästaren Sören Hedberg, vilken strax beslagtogs allt som tidigare gjort livet värt att leva för arbetstygda klubbchefer. Nationsnämnden påtog sig en krävande barmästarrevision och ordning och disciplin härskade varthän man vände sig.

»Doris Funcke och Synnöve Lindhe innehade de ledande rollerna och gjorde omgående intåg på nationens egen popplista.»

Ambassadör Rolf Sohlman

Söndagskaffet kom igång på allvar med en utomordentlig uppslutning redan från början, studiesocial debatt avhölls på nationen med en mindre utomordentlig uppslutning, TV-rummet rustades upp med soffgrupp, gardiner och armatur, fotokurs startades och nationens schackturnering samlade varje måndag ett stort antal deltagare. Nationstidningen »Aktuellt» bollades över till fil. mag. Klas Råsäter — vid sidan av denna nya syssla även smått verksam på UNT — och gjordes om till månadstidning. Nationens allt i allo, sekreteraren Vivian Karlberg försvann samtidigt med Andre kurator emeritus och blev fästmö strax därefter. Ny på platsen som lugnande, tröstande vårdarinna åt stressade kuratorer blev fil. stud. »Bia» Larsson med högsta betyg i maskinskrivning och stenografering. Pol. mag. »Julle» Andersson frånträdde cirka 95 % av de ämbeten i nationen han beklätt under höstterminen och satte nu hela sin arbetstid på att föra I. F. Trikadien till ännu ett framgångsrikt år efter bland annat serieseger och målskillnaden 113—9 i den första färdigspelade fotbollssäsongen.

Den 12 februari hade själve kårordföranden slitit sig från ett sammanträde för att söka övertyga det erkänt svärflirtade sörmland-nerikingska landskapet om nödvändigheten av att höja den maximerade studentkårsavgiften. Efter ännu en mycket lång, intensiv och klargörande debatt lämnade kårordföranden och FU:s ordförande landskapet, djupt brutna och i den fasta förvissningen att Södermanlands-Nerike än en gång skulle »vaere sig selv nok». Hur mycket högre blev då icke jublet,

då Förste kurator påföljande morgon kunde informera dem om att landskapet bifallit kårens förslag, om än med futtiga trenne rösters övervikt.

Barnfesten blev den 2 februari en förevändning för åtskilliga festhågade föräldrar och herrmiddag aväts fyra dagar senare. Denna tillställning uppgaskades för övrigt av fyra Inspektors gäster, alla prominenta kemister från England. Deras okuvliga forskarande kretsade kring problemet huru man med bibehållen smak skulle kunna förädla öl till 25⁰/₀-ig styrka utan att döda ölbakterierna, något som i hög grad pånyttfödde festdeltagarnas förståelse för forskningens mål och metoder. Kuratores och klubbverket tecknade omgående kontrakt på baksidan av en använd servett om att nationen skulle få sig tillsänd en back så snart prototypen fullbordats.

Programverksamheten denna vår var legio. Samarbete inleddes med studentföreningarna, vilket resulterade i att Filmstudion och Kammar-teatern kom på besök med utomordentligt givande föreställningar. Stor valdebatt inför valen till studentkårens direktion — för första gången med s. k. partilistor — hölls på nationen den 11 mars och strax därefter samlades ett sjuttioaltd landsmän till en pressafton med bland andra Herbert Söderström, Lars Furhoff och Leif Carlsson. Idrottsnämnden var aktivare än någonsin, organiserade skidutflykt den 23/2, resa till Vasaloppet en vecka senare och bordtennisturnering ytterligare en tid därefter.

I min kalender för våren finns nedtecknade två stora röda utrops-tecken, bägge för februari månad. Nationen firade Torgny den 27 med att bjuda till visafon av det mer märkliga slaget. Sven Bertil Taube stod på programmet och tillmätte den utfästa nationssammankomsten så stor betydelse och värdighet, att han infann sig med nio kvarter. Detta visade sig vara ett högst lyckat grepp, ty då festen var kommen ända till avec, var stämningen utomordentlig och bifallet öronbedövande då herr trubaduren gjorde entré åtföljd av skön Inger Taube. Fader Evert och gamle Bellman stod sedan på reportoaren och då Hornboskapen vid midnatt å nationens vägnar tackade med »Direktören» och »Kungl. Sö» var hänförelsen total. Eller för att låna musikanförelsen Stigge Walldins denna vår flitigt citerade omdöme »Festen var oändlig och absolut!»

De som orkade ställa sig till förfogande tvenne dagar senare fick dock uppleva en tillställning som icke stod den förra efter. Med smokingglänsande prokurator Sune Carlson i spetsen begicks då den av olika anledningar blott vart fjärde år avhållna Skottårsbalen med ett antal inhemska gäster och två mörkhyade vänner från Sydamerika — senorita Marcela Elgueta Gonzalez och senor Madrazo. Sune Carlsons tal var det roligaste man hört på nationen alltsedan Sven G. Svenssons krönika 1943, försäkrades det.

Stiftelsens styrelsesammanträde den 7 mars förebådade stora tidender

»Nationen firade Torgny den 27 med en visafon av det mer märkliga slaget.»

i nationslivet och det började nu hastigt lacka mot en stor byggnadskonferens i maj. Vår nyvalda hedersledamot Anna-Lisa Annell installerades som professor i barnpsykologi i mitten på mars och från de övriga nya hedersledamöterna ambassadören Rolf Sohlman och professor Gösta Brogren ingick rörda och vänliga rader. Förste kurator började åter söka den Wibergska kannan i arkivets gömmor.

Den 19 — månaden var alltjämt mars — fylkades nationens gourmeter under festsalens bjälklag för att avsmaka ett antal årgångsviner under sakkunnig ledning från Vin- och Spritcentralen och påföljande dag samlade Matts Essén sin trognaste trettio till VfN-afton med deltagande av bland andra rektor Nils-Olof Dyberg från Nyköping och — vårdande sig om en gammal och mycket kär tradition — herr Förste kurator. Många tack!

Påsk. Tidigt vände studiosi denna vår studierna ryggen för att i hembygds lugna famn avsmaka årets äggskörd. Sent var de åter, så sent att medeltidsgasquen den 4 april och det unika teaterbesöket den 5 med närmast brutal kraft påminde dem om att man ännu hade långt kvar till punkt. Pirandellos »Jättarna på berget» stod den senare kvällen på Uppsala Stadsteaters reportoar och ett åttiotal landsmän kunde skatta sig lyckliga över att ha fått biljetter till denna föreställning. Medan huvuddelen av skaran därefter drog upp till nationen för att duka sill, öl och smörgås, vågade sig de allra tappreste ned i teaterlogernas dunkel

»Deras okuvliga forskarande kretsade kring . . . öl.»

och återvände lyckligen en halvtimme senare med nationens högt ärade gäster för aftonen, Signe Hasso och Max von Sydow! Ja, detta var en märkesdag!

En sista glimt hämtad ur minnesbildernas förvirrande brokiga galleri: Stockholms ström en afton i april med Skeppsbron, Kastellholmen och malmarna badande i den sjunkande solens röda ljus. Måsar, ångvisslor, bullret från storstadens resenärer och över allt detta ett ljud som på samma gång väcker både glädje, upphetsning och vemod. Det är Hornboskapen som konserterar på akterdäck, ty man har just kapat förtöjningarna för vårens överfart till Nylands nation i Helsingfors. En stipendiät, en kurator och sjutton hornblåsare lämnar i denna stund fosterjorden samma afton som Hemming har namnsdag och damsupé går av stapeln på Natio.

Lämnom dem där, gungande ut på saltan östersjövåg! Måhända kan Ni stilla Eder ännu ett år, så skall här förtälas vilka öden de gingo till mötes! Dock en sak till bör berättas innan slutligt sigillet fästes härnedan. De hade icke hunnit mycket längre ut än till Qvarnen Tre Kronor förrän de möttes av det de alla gått en hel lång vinter och levt för.

Det kom ett vinddrag från marker i jäsning med doften av frigjorda vatten . . .

HENRIK OEST

BO EKLÖF

Prins Eugen och Södermanlands-Nerikes nation

I februari 1914, således för 50 år sedan, avsändes från nationen till närkeshertigen prins Eugen följande telegram undertecknat av inspektor och förste kurator:

»De känslor av djup beundran och varm tillgivenhet, varmed E. K. H. omfattas av nationens nuvarande medlemmar, skola förvisso gå i arv till kommande generationer av landsmän, vilka genom denna sant furstliga gåva skola minnas om E. K. H:s djupa förståelse för och kärlek till vår hembygd.»

Den furstliga gåvan var prinsens väldiga duk »Den ljusa natten», som alltsedan dess prytt kommittérummet. Tavlan hade anlänt några dagar tidigare, och kuratorerna hade då enligt landskapsprotokollet rest till Valdemsarudde och uppvaktat prinsen och framfört nationens stora tacksamhet. Enligt krönikören hade denna uppvaktning bestått i att de iförda lånade frackar med studenttyror blivit vänligt mottagna av vaktmästaren, som iförd guldkantad rock med medalj bjudit resenärerna på kaffe.

Prins Eugen valdes till hedersledamot den 16 mars 1907. Samma vår vid den Linnéfest den 23—24 maj som firades till 200-årsminnet av Linnés födelse promoverades prinsen till hedersdoktor. Vid samma tillfälle promoverades även f. d. justitierådet Erik Marks von Würtemberg, och eftersom även han samma vår kallats till hedersledamot, önskade nationen göra dem båda sin uppvaktning. De avböjde dock båda men framförde tack och hälsningar till nationen.

På vårfesten 1912 var prinsen åter i Uppsala, denna gång för att i prins Carls ställe läsa upp dennes tal vid Wennerbergsstatyns avtäckning. Före detta evenemang blev prinsen i nationshuset uppvaktad av en delegation landsmän.

Vid denna uppvaktning utlovade prinsen sin tavla och lovade även att delta i hembygdskursen, som denna sommar skulle äga rum i Fjugesta.

I ett brev till sin mor daterat den 21 maj beklagar prinsen sig över Uppsala studenters bristande spontanitet. Gåvan gjorde just ingen effekt,

och varken vid konserten eller vid statyns avtäckning »gåfvo de något spontant uttryck för sina känslor.» I botaniska trädgården var det dessutom »enligt gammal tradition kallt, långt och ganska odrägligt».

På sommarkursen infann sig som utlovat var prinsen och tycks där ha funnit sig bättre tillrätta; så väl att han vid kursens slut bjöd några landsmän att följa med i sin nya »automobil» på en så här i bilismens barndom inte händelslös tur via Örebro, Köping och Strängnäs till Valdemarsudde, där han bjöd på supé.

Först på gåsmiddagen den 11 november 1934 fick prins Eugen »tillfälle att säga den samlade nationen tack» för att den kallat honom till sin hedersledamot.

I talet kom han också in på den episod som föregått femtio år tidigare vid ett då föreslaget inval, och här ges också förklaringen till den för en nutida läsare mycket dunkla sidan 160 i Erik Hamnströms nationshistorik.

Det var nämligen så, att nationen måndagen den 28 januari 1884 var samlad för att förrätta val till hedersledamot, och den föreslagne var prins Eugen. Han var då 18 år gammal och hade nyss avlagt maturitetsexamen.

Av olika anledningar blev prinsen vid detta tillfälle utvoterad med 43 röster mot 28, vilket tidningen Upsala kunde meddela dagen därpå. Tidningen ansåg, att beslutet inte borde betraktas såsom någon opinionsyttring, utan att det grundade sig på den föreskrift i nationens stadgar, som angav att den som väljes till hedersledamot, »skall hafva gjort sig särskildt förtjent om nationen». (Hedersledamotparagrafen hade inte på denna tid — till skillnad mot nu — större innehåll.)

Samma dag valet ägde rum skickades från Uppsala ett brev, som behandlade valet, till Dagens Nyheter, vilket publicerades där följande onsdag. Händelsen kommenterades också på annan plats i tidningen. Brevskrivaren omtalar bland annat, att inspektor låtit undfalla sig att han väckt förslaget på grund av en liten påstötning, och att detta skulle vara huvudanledningen till valets utgång. Både brevskrivaren och D. N. ville också, i motsats till tidningen Upsala, göra gällande att handlingen var en »betydelsefull opinionsyttring» mot »fjesket».

Nya Dagligt Allehanda ironiserade över denna uppfattning och anser att de röstande »kan väl försvaras utan att göras till hjältar eller beskyllas att ha höjt upprorsfanan». Ä andra sidan anser N. D. A. att de inte heller kan klandras som ansett konsekvensen fordra, att prinsen i likhet med sin far och sina tre bröder borde stå såsom förste hedersledamot i studentkatalogen, sedan han på samma sätt som dessa avlagt sin maturitetsexamen. Men i alla händelser ansåg N. D. A. frågan vara »för tidigt väckt».

Ställningen som förste hedersledamot kom dock prinsen mycket snart att nå. Han skrev nämligen in sig i Stockholms nation den 30 januari och blev förste hedersledamot där den 9 februari 1884.

Så långt ett litet urval ur pressen. Då som nu upptogs hedersledamotval utan erforderlig majoritet stadgeenligt inte i landskapsprotokollen, så där kan naturligt nog inga upplysningar om händelsen hämtas.

Dock antog nationen på landskap den 5 februari 1884 med stor majoritet ett förslag till beslut, som gick ut på att nationen »yttrade sitt skarpa ogillande och klander» över de landsmän som »i trots av vad naturlig takt och grannlagenhet bjuda, utan äfven i strid med andan af nationens stadgar och reglementen» låtit offentliggöra nationens beslut och enskilda förhandlingar angående § 9 i stadgarna (hedersledamotparagrafen).

Några dagar senare kunde kurator omtala, att inspektor — professor E. V. Nordling — låtit meddela, att han icke vidare komme att fungera som nationens inspektor. Något skäl omtalas inte, men ett samband med ovannämnda händelser verkar ju högst sannolikt.

Med andra ord var det en utomordentligt besvärlig början på en termin, och den som säkerligen skattade sig lycklig över att inte vara nyvald och otränad i ämbetet torde ha varit förste kurator, vilken för övrigt var just ovannämnda Marks von Würtemberg som sedermera kom att bli såväl hedersdoktor som hedersledamot samma år som prins Eugen.

Det kanske kan synas onödigt att nu åttio år senare dra fram en händelse, som tydligen en gång väckt ett sådant uppseende. Ett val som enligt Hamnström varit till nackdel för nationens anseende och genom vilket även enskilda medlemmar av nationen blivit lidande, men dels väcktes åtminstone min nyfikenhet vid läsandet av Hamnströms dunkla antydningar. (Här bör dock påpekas, att när Hamnström skrev detta var prins Eugen ännu inte vald till hedersledamot) och dels kanske det inte skadar att påminna om att hedersledamotval som inte ger erforderlig majoritet är och måste vara konfidentiella. Ty det måste stå fullt klart, att ett sådant val, om det kommer till utomståendes kännedom, kan vara nationen till stor skada och den nedvoterade till betydande personlig besvikelse.

När det gäller det här aktuella valet är det dock så, att prinsen själv i sitt ovannämnda gåsmiddagstal yttrade, att han ansåg sig inte behöva ta — och inte heller den gången tog — saken personligt. Snarare ville han se händelsen som ett tecken på ungdomens opposition och intensitet, drag som prinsen uppskattade.

Det var också detta som gjorde, att han enligt samma tal år 1907 ansåg sig kunna mottaga valet, allrahelst som han visste sig ha rätt att i

kallelsen se inte bara en formalitet utan en personlig hedersbevisning för hans konstnärliga gärning.

KALLOR OCH LITT.:

S-N, nationsarkivet. Landskapsprotokoll 5. och 9. febr. 1884, 16. mars och 15. maj 1907, 7. febr. 1914. Krönikor vt 1912, vt 1914.

Periodica. Upsala n:r 12, 13, 18 (29. jan.—12. febr.) 1884. Dagens Nyheter n:r 5807 (30. jan.) 1884. Nya Dagliga Allehanda n:r 25 (30. jan. 1884.) Majhälsning n:r 8, 1935, s. 7—9, n:r 11, 1938, s. 20—21.

Övrigt tryck. Södermanlands och Nerikes nations stadgar, Uppsala 1883. Hamnström, Erik, Södermanlands-Nerikes nations historia, Uppsala 1905. Prins Eugen, Breven berättar, Stockholm 1942.

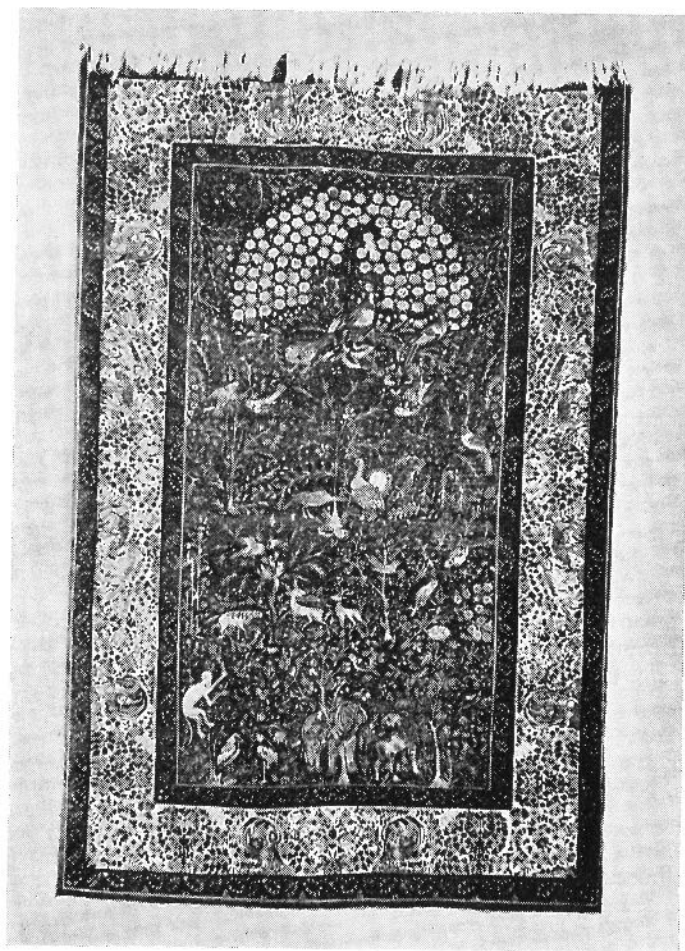
Orvar Starbäck

Persiska paradiset

Bland nationens troféer av åldriga stormansporträtt, dryga eller förändligade biskopar och professorer, tennstänkor och mumintroll har två främmande fåglar landat. På kuratelet och i den stora trappan öppnar ett par färgskimrande persiska mattor vägen in i brokiga trädgårdslandskap med fåglar, hjortar, apor, elefanter och lejon. Det är förvisso inte vilka tyglappar som helst, troligen heller inte vilken trädgård som helst.

Einar Fagerström, Gävleläkare och nyligen bortgången hedersledamot, var en orolig själ och en stor resenär. Ensam och utan band lämnade han så ofta han kunde Sverige och gav sig ut på vittutsvävande resor, vars intryck han kunde förmedla i tryck eller per brev. I början av 1930-talet deltog han i ett av svenskar lett försök att förbättra den militära sjukvården under den energiske Reza Shahs ansträngningar att rycka upp det fruktansvärt försumpade Persien. Det var en vild, mödosam och heroisk tid, under vilken svenskar på grund av Shahens välvilja kom att spela viktiga roller i flera avseenden. Mången svensk officer stupade i regelrätta fältslag mot söderns och de västra bergstrakternas rövarhövdingar. Allt detta upplevde Fagerström som vaken iakttagare av alla både komiska och kusliga poänger som följde av ett i det närmaste medeltida lands ansträngningar och ambitioner att plötsligt bli modernt. Jag minns hans skildringar av alla sorglustiga förvecklingar i samband med försöken att i ett föråldrat samhälle med dess otroliga fördomar skapa en kår av sjuksköterskor. Och kanske mest av allt hans beskrivningar av hur de sinnessjuka förvarades i hundkojstora järnburar eller var fastkedjade vid väggar och vid sina anfall brukade »lugnas» med hinkar med kallt vatten, föremål för skräck, förakt och grymhet. Under denna tid förvärvade Fagerström de vackra och värdefulla (värderade till över 30.000 kr.) mattor som han sedan testamenterat till nationen.

Den orientaliska mattans ursprung och historia förlorar sej i fjärran årtusenden. Redan assyriska reliefer och gammal persisk keramik antyder att mattknytkonsten redan var en persisk specialitet. Men textilier är ju mer förgängliga än det mesta och därför har det varit svårt

att veta något närmare. Men för inte länge sedan gjordes sensationella fynd i skytiska furstegravar vid Pazirik i de ödsliga Altaibergen, där vatten läckt in i gravkamrarna och frusit in de döda och deras gravgods i en väldig iskub. På så sätt bevarades bland andra märkligheter också världens äldsta kända persiska matta, exporterad till det fjärran Sibirien från achaemenidernas rike på 400-talet f. Kr. och redan nu uppvisande den fullmogna, djupa vinfärg som ännu fångar en hos de finaste Bokharamattorna.

Men det är främst de sista 500 åren som utgjort den av oss kända blomstringstiden för den orientaliska, främst då den persiska mattan. Över hela det vidsträckta landet förfärdigas mattor, dels i nomadernas tältläger, dels i städernas mattknyterier. Mönstren är alltid karaktäristiska för olika religioner liksom också färgerna, för det mesta destillerade ur växter och blommor enligt hemlighetsfulla, svartsjukt bevarade recept. På senare tid har västerlandets syntetiska färger trängt in, men deras grälla och snabbt bleknande kolorit har inte kunnat hävda sej mot den djupa och beständiga lyster i de persiska växtfärgerna. Liksom färgerna är också mönster och motiv gamla och traditionella, mångskiftande alltifrån stilla geometri till naturens växtliv, djur och människor. Perserna har som eviga sekterister aldrig accepterat Profetens förbud mot avbildande av levande ting, och medan de turkiska och kaukasiska mattorna fascinerar med sträng och hög abstraktion vilar en mjukare och mer levande atmosfär över persernas mattor. Ibland verkar de som ett juvelskrin öppnat med blommors ädelstenar mot dunkel sammetsbotten. Ibland som illustrationer till persiska dikter, där den kärleksdruckna näktergalen sjunger sin hopplösa kärlekssång för rosen, öppnäckelig och slutet i sig själv. Eller också är tonen heroisk, som i de stora jaktmattorna, där ryttare spränger fram igenom blomlika, djungelaktigt växande skogar efter flyende hjortar och lejon, medan fåglar och apor skrattar i träden.

Nationens båda mattor är av samma typ, ganska tätt knutna, och av motiv och dekor att döma hör de till de typer som görs framför allt i västra Persien, Tabriz, Kaschan och möjligen Isfahan. På båda ser vi naturstycken med blommor, träd och djur. Det lönar mödan att dröja en stund framför dem, att låta blicken följa de graciösa rankornas mjuka arabesker och fnissa åt de ofta naivt charmfulla djuren. Men det finns anledning att inte stanna inför detta och nöja sej med intrycket av älsklig natur. Jag inbillar mej att ett litet dröjande i dessa lustgårdar kan öka vår kunskap. En analys av dem, främst den finare inne på kuratelet, ger vid handen att mattbilden är uppbyggd på ett speciellt sätt. Vi ser hur en huvudaxel drar igenom mattan, på vars båda sidor djur och växter symmetriskt anpassar sej. Huvudaxeln uttrycks framför allt av ett blomrikt, växande träd, fyllt av fåglar och vid foten flankerat av två bruna och vita hjortar som blickar mot det. Också i den andra mattan spelar ett påfågelsstjärtaktigt blommande träd en viktig kompositionell roll. Motivet med ett träd och flankerande djur är inget nytt och vilket som helst. Redan i 5000-årig sumerisk konst från dessa trakter finner vi samma komposition, då alltid i religiösa sammanhang. Trädet är nämligen djupt symboliskt och de flankerande djuren likaså. Det är Livets Träd, centrum i skapelsen kring vilken naturen lever och där den hämtar sin styrka. Också i våra, relativt unga, mattor (väl sent

1800-tal och tidigt 1900-tal) finns flera drag som för tanken till samma religiösa sfär, samma paradiset lustgård, där alla djur lever och livets brunnar finns. Det är ingen tillfällighet att ordet »paradis» ursprungligen är rent persiskt. Det är heller ingen tillfällighet att persern, ökenbo och ständigt hotad av hetta och törst, tänker sig fullkomligheten som en trädgård av grönska och blomning. Från trädgårdarnas värld hämtar den persiska poesien sitt bildspråk och sina symboler: gud är Trädgårdsmästaren, det gudomliga rosen, den gudssökande näktergalen som spränger sin strupe av längtan. Men ibland kan motivet ses från andra hållet. Trädgården blir världen, då den är som skönast, men man måste avstå från den om man vill nå det gudomliga.

Värld eller paradiset — riktigt säkra kan vi väl inte vara. Mången vill kanske tycka att det är samma sak. I varje fall kan det vara värt att en kort stund dröja vid Einar Fagerströms vackra gåva, låta blicken leka med linjer, djur och färger och låta fantasin lockas av de djupdimensioner som kanske döljs i bildytornas hemlighetsfulla heraldik. En matta som budskap om det osinnliga i det sinnliga är ingen originell tanke. Så här säger Sehâbi från Asterabâd:

»En matta har jag skådat, vars mönster förbryllade förnuftet;
Den låg utbredd på en väg, som förlorade sig i ett omätligt fjärran.
Varje resande på denna väg satte sej därpå ett ögonblick;
uppräknade några av mönstrets bilder — och gick hädan».

Carl Nylander

En närkingsk kraftkarl

»Den 16 sept. 1836 inträffade en tragisk händelse å Turegården i Gryt, Gällersta socken, Närke. Gårdens ägare, Lars Larsson d. y., tog sig då av daga genom att hänga sig. Han hade vid ett besök i Örebro blivit berusad och överkört en ung flicka. I fyllan och villan sökte han undkomma, men infångades av polisen, åtalades och blev i sinom tid dömd till 300 riksdalers böter.» Så berättar tidningsmannen och idealisten Johan Lindström Saxon, född 1859 i Gällersta socken någon mil söder om Örebro, om den händelse, som ledde till att tre barn, bland dem hans far, blev faderlösa. Detta skedde, fortsätter han, i husbehovsbrännings gyllene tider och farfadern var endast ett av de många offren för folksjukdomen. Händelsen kom att skaka Saxon djupt, och han skulle livet igenom med den nerikingska energi, vars största eggelse är motståndet, kämpa för absolutismens idé.

Alla tider är väl mer eller mindre brytningstider, och Saxon upplevde sina barnår i hög grad som en sådan. Förbudet mot husbehovsbränning hade kommit strax efter halvsekelskiftet, och efter ruset kom ångern och beredde marken för läseriet, som med en stormvinds kraft gick fram över närkesbygden. Enkla bönder revolterade mot prästerskapets förmyndarställning i religiösa angelägenheter, Saxons far blev bygdens fräreligöse ledare, de frälstas barn gick i en särskild skola och att läsa Nerikes Allehanda destinerade syndaren till det brinnande helvetet. All religiös trångsyn upplevde Saxon med namnlös skräck.

Landskapet i födelsebyn omfattade Saxon med en aldrig svikande kärlek. I en av sina reseskildringar berömmar han sig av att ha besökt Sveriges samtliga städer, och många av hans resor sträckte sig långt utanför landets gränser, men barndomslandskapet hade »samma egenskap som de kvinnor, vilka icke blända genom en lysande skönhet, men som behålla en så mycket säkrare». Men framför allt var det socknens befolkning och liv, som intresserade, och han har med folk-livsforskarens noggrannhet skildrat bondens, smedens, skräddarens och skomakarens arbetsliv i sin socken. Intressant är det att läsa om hur de två sistnämnda i äldre tider fungerade som av sockenstämman valda ämbetsmän, vars priser bestämdes av stämman. För säkerhets skull gav denna även direktiv om varornas utseende, på det att inte ungdomen

måtte offra åt flärd och grannlåt — det smygande giftet från stad och herrgårdar. Jag tror inte man tar miste, om man gissar, att stadshataren Saxon fann sockenstämmans befoget högst förträfflig.

En svuren fiende till vaccination intresserade sig Saxon i hög grad för den kroppsliga hälsan. »Min barndom var nämligen ett enda martyrium av bölder . . . en följd av vaccinationen». Hans år 1905 startade tidning Säningsmannen är den enda svenska tidning som varit åtalad och dömd för att ha ivrat mot vaccinationen, och det var kanske inte enbart av bygdehistoriskt intresse, som han gav ut den lilla skriften Sjukdomar och läkemedel i gamla tiders Närke. Ur denna receptsamling kan Majhälsnings läsare lära, att man använder enrot som avvänjningsmedel mot tobak, men det går även bra att suga på en bit torkat, syrligt äpple. Bättre än sprit mot förkylningar är det att svettas och laxera, och om huvudvärken är svår lindras den genom åderlåtning, men säkrast är att ändra dieten, skaffa sig mer kroppsrörelse och undvika mycket glödande spis samt alla spirituösa saker. Dåligt humör botas slutligen med förtäring av riven pepparrot, och drabbas man av sömnlöshet kan det bero på att huvudet ligger mot norr.

Ytterligare ett vittnesbörd om Saxons nitiska intresse för sin hembygd är den i Gällersta uppförda forngården, som rymmer stugbyggnad, visthusbod, pörte och en mängd redskap, allt från sent 1700-tal.

Mot det naturliga, att Saxon skulle välja förfädernas bondeyrke, talade det faktum, att han begåvats med en liten och spenslig lekamen. Tidigt hade han klart för sig, att ingenting lockade honom mer än att bli tidningsman. Målet var utstakat, och vägen dit slingrade sig via några bodbiträdesanställningar i hemtrakten, via fria litteratörens osäkra existens i Stockholm och folkhögskolestudier till en anställning på tidningen Nerikes redaktion 1880. Något mer än dessa data finner man i berättelsen om det läshungriga bodbiträdet, som mellan kunderna tog fram sina böcker ur det hemliga gömstället, en låda för en sällan såld krydda, om det första mötet med den blivande vännen och gynnaren Albert Bonnier, som köpte novellen »Genom egen kraft». Under Stockholmsejournen kom han även i kontakt med Rudolf Wall, och han slet byxbaken flitigt på Riksbiblioteket, så kallat av republikanen Saxon, men för andra mera känt som Kungl. Biblioteket. Tidigt signerade han sina dikter och noveller med Saxon, ett namn som han hämtat från en för länge sedan glömd romanförfattarinna.

Den oförvägne nerikingen trampade vidare, och som 22-åring blev han landets yngste chefredaktör i Arboga. Han höll nykterhetsföredrag och agiterade för rättvisa åt Norge och dundrade mot värnpliktens införande. Första gången det skedde, råkade han i häftig dispyt med en stadig högerman, som han läxade upp ordentligt, hävdande att hjältar inte längre imponerade på ungdomen, med hur stora och vräkiga ord

man än sökte prisa dem. Snart bar det så av till Östersund, där närheten till Norge stärkte hans övertygelse om den olyckliga unionen. Till Sundsvall flyttade han 1887 och startade där Norrlands första arbetar-tidning. Här fick han tillfälle att på nära håll studera sågverksarbetarnas sorgliga belägenhet, som han karaktäriserade så här: »Rusdryckerna äro ett av överklassens maktmedel, brukat med full förståelse av deras fruktansvärda styrka. Den underklass, som super, blir ett viljelöst redskap i de maktägandes hand. Den förlorar viljan eller förmågan — vanligen bådadera — att höja sig över arbetsdjuren, dels emedan den är fysiskt och psykiskt försvagad . . . dels emedan den på krogen försätter den tid, som skulle offras på de fackliga organisationerna, dels emedan den är så ekonomiskt utarmad, att den ej har några maktmedel för sitt sociala självförsvar och dels slutligen emedan dess kritik saknar auktoritet». Saxons uppfattning mötte i början ingen förståelse men kom med tiden att bli den radikala socialdemokratins program. Det nyss citerade kan gärna läsas som en kommentar till den några år senare publicerade Frödingdikten Den gamla goda tiden. »de tröska oss ut som halm / och läska oss sen med sprit».

Efter den förödande Sundsvallsbranden 1888 flyttade Saxon till Malmö och till socialisttidningen Arbetet, då under redaktörskap av pionjären Axel Danielsson. Saxon imponerades av dennes stora kapacitet. Han var en lysande stilist och skulle ha kunnat bli en Strindberg nummer två. Han älskade arbetarna, och deras problem var hans livsak. Men tyvärr, konstaterar Saxon, kunde Danielsson aldrig helt utveckla sina resurser, dels emedan han älskade spriten mer än arbetet, dels därför att han inte levde under en revolution. De båda arbetskamraternas inställning till nykterhetsrörelsen överensstämde ej. Dryckenskap, menade Danielsson, var visserligen fattigdomens orsak, men arbetet för socialismen gjorde godtempleret överflödigt.

Från Malmö bar det åter till Östersund, där Saxon energiskt predikade sin förkunnelse och bl. a. undanbad sig riksdagsmannakandidatur med motivering, att det offentliga ordets tjänare ej kan leva upp till sina ideal, om han hämmas av partitaktiska hänsyn. Tankegången är aktuell ännu, och den omfattades för nära trekvartssekel sedan av en liten landsortsredaktör.

År 1905 kunde en av Saxons drömmar förverkligas, i det han då hade tillräckliga ekonomiska resurser för att fylla ut ett tomrum i den svenska tidningsfloran. Alla politiska tidningar, menade Saxon, var alltför starkt partibundna. Alla strävar efter makten, men ingen betonade, att kulturen i sista hand främst beror på om människorna är goda. Den veckotidning, som då startades och alltjämt lever, bar det symboliska namnet Säningsmannen. Sitt livs stora idéer låter han här passera brännglaset och gå samman i en utgångspunkt. Vårt viktigaste verktyg

är kroppen och en sund själ kan rymmas endast i en sund kropp. Genom strängt logiska tankegångar slår han så fast, att vegetarianismen är den enda tänkbara livshållningen. Vegetarianen, som vägrar att döda djur och äta lik, kan inte heller acceptera människoslakt och måste därför bli pacifist. Falska njutningar som alkohol, tobak och kaffe hör samman med stadskultur och är osunda. »Vegetarianen är revolutionären i sann mening, och han får alla emot sig», fastslås slutligen.

Här har Saxons liv fragmentariskt förts fram till början av detta sekel, och summan av hans livsåskådning är därmed berörd. Mer skulle kunna berättas om den man, som skrev Elvira Madigan, om den som sökte organisera ett stort antimobiliseringsmöte med Björnson och Heidenstam som talare under unionskrisens år 1905, och om den som tillsammans med bl. a. Hjalmar Branting och Nathan Söderblom insamlade nationalgåvan till Strindberg.

1935 avslutade Saxon sin arbetsfyllda levnad. Minoriteternas man blir aldrig populär, och mycket i hans livsgärning har inte längre aktualitetens livskraft. Dock kan en sentida landsman inte undgå att imponeras av kraften och idealismen hos Johan Lindström Saxon, född i ett fattigt bondehem strax utanför Örebro.

Lars Ehlin

Sörmländska souvenirer

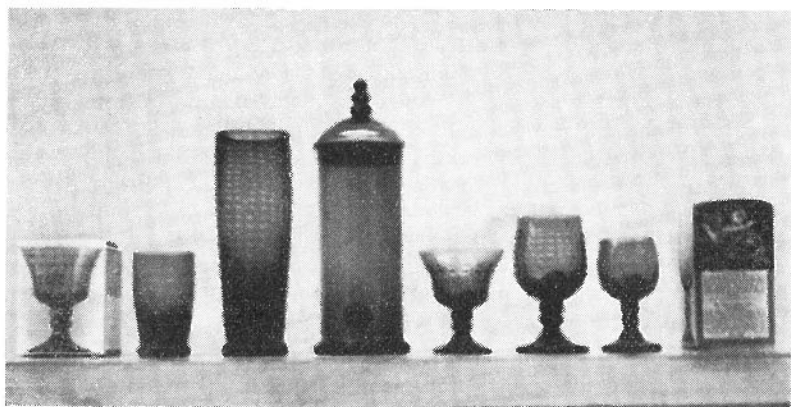
För 5 år sedan väcktes Nyköpingshus för det stora och viktiga propagandaproblemet som heter souvenirer. Från stadens småhandlare såldes det ut porslins skor med »Nyköping» i tån och Hamlet-byster av plast med stadens namn på sockeln. Det slog oss då på Nyköpingshus, att vi var medansvariga i att folk mindes staden på grund av ett inköp av en japansk plastgrej, och därför började vi en propaganda för bättre souvenirer genom några utställningar av god och dålig souvenirkonst, vilka rönt stor uppmärksamhet från hela Sverige.

Problemet att få fram vettiga minnessaker löser man emellertid inte genom att avhåna de dåliga, utan man måste få fram en god ersättning, och från den rika formskatten på Nyköpingshus fanns det goda möjligheter att ta fram slagkraftiga minnessaker. Det första försöket, som för övrigt går 10 år tillbaka i tiden, gällde ett 1500-talsornament i form av ett kerubhuvud. Originalmaterialet var terracotta, och terracottaänglar har gått ut över Sverige i ganska många 100 exemplar, men den vänliga änglafysionomin har också blivit till brosch och turistnål och på så sätt nått ut i över 10.000-tals exemplar.

Den stora fullträffen nåddes genom ett samarbete mellan Reijmyre Glasbruk och Nyköpingshus. I slottets samlingar låg nämligen ungefär en hektoliter med trasiga dryckesglas i många former, vilka måste ha gjorts för Hertig Karl (Karl IX) och hans första maka Maria, då deras monogram finns på 100-tal fragment. Rekonstruktioner utav fyra olika glastyper tillverkas nu av Reijmyre och går ut i tusental som representerer för svenskt nutidshantverk i 1500-talstappning.

Nyköpingshus har ännu många flera variationer på temat »vettiga turistsouvenirer», men det var ju all anledning att söka få med hela landskapet i fråga om ny ordning på souvenirfronten. Turisttrafikförbundet tillsatte därför en särskild souvenirkommitté, som har rätt att rekommendera de av nämnden godkända souvenirerna till försäljning genom ett litet märke, vars motiv är Sigurd Fafnesbanes strid mot glöddritade drakar. Den lilla kommittén har för närvarande godkänt ett 60-tal föremål där såväl Nyköpingshus som hemslöjden och enskilda idégivare och hantverkare är representerade.

Ännu är emellertid många sörmländska orter i behov av intressanta uppslag för souvenirtillverkningen. Varför skulle icke Nationen kunna göra ett krafttag, t. ex. med en pristävlan, för att aktivisera medlemmarna till idéer avsedda att ge minnessakerna från hembygden ett representativt utförande och intressant innehåll.

Hertig Karls glas

Till Södermanlands hembygdsförbund har just kommit en utomordentligt värdefull gåva, i det att Matts Essén lämnat sin under årtal sammanställda bibliografi över den sörmländska litteraturen. Det är ett kortsystem, som omfattar $2\frac{1}{2}$ m kort, d. v. s. motsvarande c:a 8.000 kort. Materialet har förts fram till nyåret 1964. Detta kortsystem har redan spelat en mycket stor roll i den sörmländska hembygdsforskningen, då det två gånger har legat till grund för tryckning av bibliografier, som Matts Essén givit ut på Hembygdsförbundets förlag, första gången 1939, andra gången 1953. En sådan tryckt bibliografi kan emellertid icke omfatta alla de små notiser, som finns förborgade i kortsystemet, varför det är en utomordentlig komplettering till de tryckta böckerna samtidigt som korten blir ett nödvändigt instrument för utgivandet av ny bibliografi, vilket planenligt bör ske i slutet av 1960-talet, då c:a 15 år förflutit sedan senaste utgivningen. En sådan tidsperiod måste anses vara minimum för att hembygdsforskningens resultat något så när skall kunna följas upp i en tryckt bibliografi.

In summa: Matts Esséns bibliografiska sörmlandsarbete är något av det mest betydelsefulla som utförts till den sörmländska hembygdens fromma.

Ivar Schnell.

Från förste Oscars dagar

Att städa är sällan roligt, men stundom är det nödvändigt. Den senaste uppsnygningen av kuratelet var föranledd av ett djupt känt, om än sällan uttalat, behov. Och förutom målet, en ljusare och trevligare arbetslokal, vann man som extra premium en liten bok.

Det är väl fel att kalla den ett bibliotekets nytillskott även om den icke kan återfinnas i bibliotekets katalogen; snarare är den ett återfynd, då den påträffades i en förgäten vrå i Kurators bokhylla. »Majfester» heter fyndet, är från 1850-talet och har av autografen i bokens början att döma tillhört den en gång södermanland-nerikingske Carl Burenstam. Som handbok i ett rätt avfirande av den ljusa majdagen lämpar den sig ypperligt.

Carl Johan Reinhold Burenstam föddes 1829 på Skyllbergs bruk i Närke. Fadern var överstelöjtnant. Efter skolgång i Örebro (som karolin!) kom Burenstam år 1844 till Uppsala Lyceum för att den 19 maj 1848 bli »inskrifwen i Praeliminarist-Matrikeln . . . och samma dag inskr. uti Södermanlands och Nerikes Nations Matrikel» som n:r 1008. Philosophiae Candidat i mars 1854, disputation på danska kriget 1658 i maj och Phil. Mag., d. v. s. doktor, den 9 juni samma år — vilken studentakt! Så in i ämbetsvärlden, där han i utrikestjänst passerade Paris, Wien och Konstantinopel på vägen mot sin egen ministerpost i Bryssel och Haag mellan 1884 och 1895. Ordensprydd och ogift dog han 1907.

Historia var hans häg. Under sina år utomlands bedrev han grundliga studier i främmande arkivs samlingar av Suecana. Några arbeten publicerades, vissa under pseudonym (kanske nödvändigt för en känd diplomat ännu i charge). Fem av hans arbeten på detta område är för övrigt redan införlivade med nationsbiblioteket. Efter avskedet fortsatte han sina forskningar i svenska gårdsarkiv, och det sista stora arbetet blev »Souvenirs de Tjelvestad», ett nu rart verk med rika bidrag till de svenska herrgårdarnas historia.

Boken »Majfester» kan kanske ses som ett uttryck för Burestams inriktning på historiskt samlande och författarskap. Innanför skinnryggen finns tre tryckta och av förläggarna Henselli och Leffler & Sebell utgivna skildringar av studenternas majfester 1845 (förf. Th. Hagberg och J. E. Lundgren), 1847 (J. E. Lundgren) och 1849 (J. Sundvallson), men

även tre av Burenstam själv avfattade och vackert handskrivna skildringar av södermanlänningarnes bedrifter inom ramen för kårens övningar 1851, 1853 och 1854. De kommersiella avdelningarna kan väl med skäl misstänkas för att med hjälp av ett »studentikost» språk och gängse komiska effekter söka nå en god försäljningssiffra — dess källvärde som detaljskildringar är mycket begränsat, men de ger dock kryddade antydningar varom sig festandet rörde: och roliga är de. Burenstams partier är kortare, men de behandlar ju nästan uteslutande Södermanland-Nerikes nation och blir därigenom ett gott komplement till »Göken» som visserligen under denna tid ger en del upplysningar om upptåg och deltagande personer.

Då som nu firades vårens ankomst under en lång glädjefest, stundom sträckande sig över flera dagar än två. Valborgsfirandet börjar med den gemensamma marschen från stora torget till Slotsbacken med fanor och sångare i täten och en stor publik i kön. »Sångerna ljuda oupphörligt till allas förlustelse. Man räknar eldarne, en räknar femtio, en annan med serdeles goda ögon ända upp till hundrade. . . vi taga hatten utaf oss och deltaga i det skallande hurra, hvarmed den talrika folkmassan beledsagar utropet af: Lefve Konungen och Fäderneslandet!» Så går man åter ner till torget, där den numera glömda slängpolskan avdansades, studenten till fröjd och androm till varnagel. Sedan går man hem och »somnar ostörd af både yttre och inre oro».

Den dag man firade vårens ankomst med karneval och allehanda utomhusövningar var under berörda år på 1840-talet den 1 maj, men av någon hittills outredd anledning håller man under åren 1851 t. o. m. 1854 högtiden den 13. Samhörigheten med Valborg brister ju därigenom, och tänkbart är att man här har att söka de första upprinselferna till vad som senare blivit vårbalen. Festernas förberedelser får man icke höra något om i de första skildringarna, medan Burenstam däremot vet att berätta om en allmän studentsammankomst på Gustavianum år 1851, som beslutade avhålla »Vårfesten d. å. hvartill Baracker o. hyddor på vanligt sätt uppfördes å Eklundshofsslätten, och Sörml. Nation — liksom de föregående åren camperade i Brunnssalongerna. Uttåget anställdes kl. 2 å 3 från Nationssalarna i staden. Väderleken var särdeles gynnande och luften varm hela dagen.»

Varje år samlades nationen kring en bestämd, gemensam uppgift i karnevalståget — det glada Bellmanståget med fader Berg, Mollberg och Mor Maja Myra i Solgränd var populärt, liksom 1847 års brunnessällskap, icke olikt Povel Ramels sorglösa dito. I de första delarna av boken har Burenstam med hjälp av marginalanteckningar redovisat åtskilliga deltagares identitet, vilket är nog så nöjsamt; men i sina egna skildringar av enbart södermanlänningar kan han ge exaktare bilder och mera kompletta personupplysningar av stort värde för t. ex. den, som vill

forska i förfäders insatser i nationens verksamhet genom tiderna. Låt oss se på de märkvärdiga händelserna år 1851!

»Sörml. och Nerikes Nation hade valt att framställa Kejsar Faustius den I:stes på Hayti hof och undersåter. . . . Deras tåg öppnades af en fanbärare, förande H. K. H. Faustius Riksbanér . . . Följde så högst den sammans lifgardes musik jemte en afdelning af Gardet i Röda och blå uniformer, anförda af en Gardeskaptan (not: då Phil. Cand. Erl. Herlén). På en hög hvit häst visade sig derefter Kejsaren sjelv (då Stud. Hr. E. G. Blomberg; sedan Med. Dr.), iklädd den skarlakansröda uniformen med Guldsigillet, som hans Fru moder gifvit honom». Måkan följer närmast honom och sedan följer »Öfverste-Hofmarskalken» (Burenstam själv) med flera höga personer. En av dessa, baron Djurklo, är som kammarherre »försedd med en otroligt stor förgylld nyckel baktill och liksom de öfriga Hofffunctionärerna iklädd blå-guld beslagen uniform med röda foder, hvita korta underkläder och svarta ben; skor med spännen, Trekantiga hattar och dragna värjor». Prinsessan åtföljes av fästmannen Lahittlaha (»eldvattnets vän»), den grönkädda hofskalden tillägnar under fasliga krumbukter den kejsarliga processionen kostliga distica. »Sist i tåget följer den Kejsarliga baletten, hvilken Kejsaren af flera skäl ej vill undvara äfven på denna lilla utfärd.» Till tonerna av Yanke-Doodle går tåget så fram över stadens gator mot Eklundshof.

Väl framme vid vederbörlig barack träder balettmästaren fram med vördsam anhållan att få förevisa den senast sammansatta dansen. Kejsaren ger sitt bifall, och baletten bryter ut i »den löjligaste dans på jorden, med litet af Cancan, litet af Indianska Buffeldansen, litet af negerernas i Trollflöjten. Kejsaren, som med eldig blick följer sin älskarinnas (vid Baletten engagerad) alla rörelser, blir förtjust öfver höfvan och utropar med utspärrad mun: Mahema!» Med musikens hjälp framför så baletten arian Mahema under knäfall.

Nu har H. K. H. Kejsaren nått ett gott humör, och sedan folket fått tillstånd att läska och hvila sig något, åser han med välbehag »Gardesafdelningens exercis, som då som bäst pågår utanför i platanernas skugga. Och förundras han med skäl öfver deras färdighet. Sådana Tempo hafva väl näppeligen också blifvit gjorda af några soldater i verlden. De låta sig också ej beskrivas.» — Så gör majestätet, föregången av sin musik, en tur över Eklundshofsslätten där han påträffar bl. a. en samling Bellmansfigurer samt några vilda djur som förevisades (»alla dessa voro af Stockholms Nation»). Den trojanska hästens inbyggare av Westm. o. Dala Nation avtackas för sin goda stridsuppväisning med en förnyad balettföreställning. Och så återfinner vi till sist kejsaren i sin byggnad, där han uppvaktas av en stor mängd folk, alla lika underdåniga.

Hur livet till sist gestaltade sig inne i de baracker man uppfört låter 1851 års skildring oss tyvärr icke veta. Men 1853, då man visserligen endast med stora svårigheter lyckats få någon fest alls till stånd, avåt man sina bord i brunnssalongen. Mitt i skålandet inmarscherade så hela Norrlands Landskap och utvecklade en så handfast förbrödring, att »tumultet blef allmänt, dansen rasade, bänkar och bord kullstörtade, musiken knappast hördes. Glädjens Gudar ruskade sina ymnighetshorn öfver den lyckliga och brokiga svärmen. Midt i hvimlet syntes Hamilton till häst genomrida salen i samlad galopp; hans dater belönades med hurrarop och alla fanors hviftande, både stora och små.» Burenstam avslutar i denna våldsamma finish sina festminnen från Upsala ett par veckor före sin disputation på Carl X Gustaf: »Sent återvände de sedan spridda hoparna; sent skall ock glömmas den oskattbara vårfesten 1854.»

Jan Barklund

Spånor från en kalenderbitares verkstad

eller

Råd till en framåtsträvande ung landsman

Forskningens uppgift är att beskriva, förklara och förutsäga. Kännedom om fakta är en oundgänglig grund för förklaringar och prognoser. Pionjären på ett jungfruligt forskningsområde måste därför kartlägga det innan han kan gå vidare. Detta är förklaringen till att denna studie i huvudsak är beskrivande.

Undersökningen har helt orsakats och präglats av det (o)lyckliga sammanträffandet mellan Södermanlands-Nerikes nations två senaste porträttkataloger och en nyfiken forskarsjäl av kalenderbitartyp. Den har begränsats till att i huvudsak omfatta de tre högsta ämbetena: förste och andre kurator samt bibliotekarie (nedan betecknade FK, AK resp. bibl.). Alla krönikörer, som ett par gånger om året påstås inneha nationens förnämsta ämbete, får ursäkta — det är forskarens oförgrifliga rätt att avgränsa sitt forskningsområde så som han finner lämpligt.

Var bör den ha avlagt sin studentexamen, som aspirerar på ett högt ämbete? Det är visserligen för sent för den landsman, som läser detta, att göra något åt saken nu, men alltid kan han/hon väl ge ett gott råd till sina yngre syskon, kusinbarn etc. Studera tabellen! Den erbjuder i sanning en märklig anblick.

Av sammanställningen landskapsvis framgår, att landsmännen i viss mån kan liknas vid en fårskock, som vallats av utsocknes herdar = förste kuratorer. Närmare analys ger dock vid handen, att detta numera är ett övervunnet stadium — den siste regerande utbölingen var Olle Segerdahl vt 53. I stället har närkingarna tagit rodret: av de 25 senaste FK har inte mindre än 14 kommit från Örebro. Eftersom 4 av de övriga 11 varit utbölingar, tycks sörmlänningarna fortfarande i stort sett låta sig ledas.

Antalet innehavare av de tre högsta nationsämbetena under den studerade perioden torde i viss mån avspegla den arbetsbörda, som åvilar ämbetets innehavare. Man får dock akta sig för att lägga hela förkla-

Några data om de högsta nationsämbetsmännen vt 1937—vt 1964.

Läroverk (studentexamen):	FK	AK	Bibl.
Örebro Karolinska	15	10	7
Örebro Nikolai (HALF)	1	—	1
Örebro Tekniska	—	1	—
Hallsberg	—	—	—
Eskilstuna	4	4	1
Strängnäs	3	7	2
Katrineholm	—	—	—
Solbacka	—	—	1
Nyköping	3	2	2
Södertälje	2	3	2
Stockholm	5	3	2
Upsala	3	1	5
Övriga orter	3	—	1
Summa	39	31	24
Sammanställning:			
närkingar	16	11	8
sörmlänningar	12	16	8
utbölingar	11	4	8
Studieinriktning:			
teologer	5	—	—
jurister	9	12	1
medicinare	9	5	—
filosof ¹	16	14	23

ringen till olikheterna i antalet innehavare i denna faktor — nationen har under samma period haft 49 stycken andre fanbärare!

Den iver, varmed Strängnässtudenterna samlats kring AK:s kassaskrin, tycks visa, att man i stiftsstadens dyrkar även Mammon. Att så många bibliotekarier hämtats direkt från kulturens centrum i Upsala vittnar gott om övriga landsmäns självkritik. Södertäljeborna tycks numera ha gått i ide — den siste aktive var Kjell Thuvesen, AK ht 53—vt 54. Det är föga förvånande, att Hallsberg ännu inte producerat någon topp tjänsteman, eftersom de första Hallsbergsstudenterna dök upp i Upsala ht 60 och alltså knappt har blivit valbara ännu. Då är det mer märkligt, att ingen Katrineholmsstudent ännu kommit upp i smöret — den första, Christina Dencker, kom till Upsala redan ht 51. Vad gör

¹) Brister i källmaterialet har tyvärr omöjliggjort uppdelning på humanister och naturvetare.

egentligen alla Solbackapojkar? Och ägnar sig Vännerna från Nyköping mer åt inbördes beundran än åt att styra nationens öden? Ryck upp er, alla lokalpatrioter! Fyll luckorna i tabellen redan nu i maj!

Till den, som i detta sammanhang efterlyser siffror över relationen mellan antalet ämbetsmän från olika orter och totala antalet landsmän därifrån, vill jag säga, att något måste ju lämnas åt efterkommande forskare. Dessutom föreföll det jobbigt att skaffa fram dessa siffror.

Man lär ute i världen bedriva aktioner för kvinnans jämställdhet med mannen. Studenter är dock ett konservativt släkte, som inte gärna tar intryck av tillfälliga strömningar. Endast två av de 39 FK under perioden och fem av de 24 bibl. har varit kvinnliga, och inte någon enda AK. Ulla Flodkvist, bibl. vt 40—vt 41, var den allra första kvinnan i nationstoppen. Förklarar tidpunkten för detta genombrott av att kvinnosakskämparna då fick hjälp genom att de manliga nationsmedlemmarna även hade krigiska plikter att fullgöra? Ulla Odmark blev så den, som tog det sista steget på kvinnans väg mot makten. Hon var FK ht 48, och det var då »bara» drygt 40 år sedan de första kvinnliga landsmännen (vilken vacker benämning, egentligen!) skrevs in.

Finns det för resten någon naturlag, som förbjuder nationen att ha en kvinnlig sånganförelse eller nationsfotograf? Enda undantaget från den kompakta manliga majoriteten bland ämbetsmännen är (förutom naturligtvis klubbmästarinnorna) internationella sekreterarna. Endast en av de 16 på denna post har varit man (Gustaf Delin, vt 54). Vadan detta? Det kommer ju stundom kvinnliga utländska kontaktstipendiater till nationen!!

Beträffande de högsta ämbetsmännens studieinriktning frapperas man naturligtvis främst av filosofernas dominans i biblioteket. Den ende icke-filosofiske bibl. under de senaste 27 åren (!) är juristen Gösta Reuterswärd, som satt vt 47—vt 48. Man frestas dra slutsatsen, att nationens teologer och medicinare samt även sentida jurister är helt illitterata — måhända måste dock denna hypotes testas ytterligare, innan den kan anses verifierad. Tabellens siffror avslöjar som vanligt inte all sanning: den siste medicinske AK, Olle Hambert, satt redan året 48, och vi hade 13 långa år helt utan medicinare i nationstoppen ht 49—vt 62, tills Hasse Renck bröt isen. Teologerna tycks inte vilja befatta sig med denna världens goda — fast om inte jag minns fel var Calle Strandberg tf AK, när jag skrevs in i nationen i september 1950!

Oavsett var man tagit studenten och vad (om) man studerar, kan man naturligtvis förbättra sina chanser att nå nationstoppen genom att meritera sig på lägre ämbeten. Vi har därför ägnat ett par delstudier åt de högsta ämbetsmännens meritering före valet till topposterna. Med meritering avser vi i detta sammanhang uteslutande sådan inom nationen. Från ev. aktivitet i diverse obskyra föreningar bortser vi helt.

I den första studien har vi kartlagt de högsta ämbetsmännens tidigare innehav av lägre ämbeten. Av FK under perioden vt 37—vt 64 hade 8 tidigare varit krönikör, 7 klubbmästare, 5 AK (!) samt lika många nationsfotograf och andre fanbärare, medan övriga lägre ämbeten uppvisar lägre frekvenser. Av AK under perioden hade 7 tidigare varit klubbmästare, 5 sånganförare och 4 teaterdirektörer. Bibliotekarierna har genomgående haft en ganska ringa tidigare meritering, men 6 hade tidigare varit krönikör och 3 klubbmästare.

Anmärkningsvärt är klubbmästarsysslans värde som meritering. Det förefaller med festernas centrala plats bland nationens aktiviteter relativt naturligt, att FK hämtas från festarrangörernas skara, men att en eller flera terminers liv bland vin, kvinnor och sång skulle vara en plats för den, som aspirerar på AK:s av T-konton och huvudbokskolumner noga inrutade tillvaro förvånar åtminstone mig.

Man lägger vidare märke till, att AK oftare än FK och bibl. hämtas bland de enligt porträttkatalogerna helt omeriterade — frekvenserna är 11, 6 resp. 9 personer. Är AK-ämbetet svårbesatt, eller anses det vara ett plus att ha hållit sig utanför nationskåbblet, när man skall anförtros penningpungen?

I den andra studien har vi anlagt ett något annat betraktelsesätt och sökt belysa frågan hur många av de lägre ämbetenas innehavare, som sedermera befordrats till de högsta posterna. Vi har här betraktat dem, som innehaft olika lägre ämbeten under perioden vt 37—vt 62; senare innehavare kan ju knappast ännu ha hunnit befordras i någon större utsträckning.

Klubbmästarposten visar sig, såsom framgick redan av den första studien, vara en utmärkt befordringsgrund — hela 27 % av de 48 innehavarna har befordrats. Ännu högre procent uppvisar emellertid pressombuds-/arkivariesysslans: 32 % av de 19 innehavarna har nått toppen. Andra smärre ämbeten med hög befordringsprocent är preparatförvaltare, 22 %, teaterdirektörer, 21 %, samt sånganförare och nationsfotograf, bägge 18 %. I botten på tabellen hittar vi de två typiska kvinnliga ämbetena klubbmästarinna och internationell sekreterare med 5 resp. 7 % befordrade. Lägst av de »manliga» ämbetena ligger idrottsledare, 8 %, förste fanbärare, 9 %, samt kårmarskalk och andre fanbärare, båda 11 %.

Av de lägsta ämbetena tycks alltså andre fanbärarsysslans vara mer meriterande än förste d:o — ett memento för alla dem, som efter en termin på den förra posten tacksamt accepterar befordran till den senare.

Moralen av allt detta är lätt att se:
skaffa Dig snarast ett ämbeté!

Olle Renck

In memoriam

Fritiof Söderbäck slutade sina dagar efter en rätt lång sjuklighet den 21 juni 1963 i en ålder av sjuttiosex år. Han kom till Uppsala och vår nation 1905. När jag kom hit ett år senare var den då rätt rödhårig och rörlige Fritiof redan inne i studentlivet. Han var dessutom en mycket flitig student och bedrev studier i moderna språk — om jag ej missminner mig i både tyska, engelska och franska. Vid den tiden tänkte han nog närmast på att även i fortsättningen ägna sig åt språken och bli lektor eller något liknande. Filosofie kandidatexamen efter den gamla stadgan avlade han redan 1909.

Nu slog han emellertid — som några andra av den tidens moderna studenter — om i sina studieplaner och övergick till juridiken, säkerligen i den goda avsikten att efter avläggande av juris kandidatexamen, vilket skedde 1913, välja ett arbetsområde, där han kunde utnyttja sina båda akademiska examina. Så skedde också. Efter fullgjord tingsmeritering kom han redan 1916 till sitt definitiva arbetsfält, Svenska Arbetsgivareföreningen, varom mera härnedan.

Om jag inte missminner mig, flyttade Fritiof och jag år 1907 samman i en högt belägen dubblett i det dåvarande stora trähuset på Börjegatan 3 och kamperade sedan samman till hösten 1909, då Fritiof flyttade till en typisk gammal studentvind i Träslottet på Kalmar nations gård, medan jag flyttade till ett nyinrett rum i nationsvindens studentvåning. Fritiof bodde kvar i sin lya till år 1913, då han efter sin examen började den icke ovanliga flyttningen mellan olika tingsorter.

De båda åren vi kamperade tillsammans var mycket rika. I nationslivet engagerades vi båda. Fritiof blev andre kurator och jag bibliotekarie. Båda blevo vi ledamöter av förvaltningsdirektionen, vilken position på den tiden åtnjöt en mycket hög uppskattning.

I nationen träffade han också sin förtjusande blivande maka, Sigrid Ohman, en av de första studentskorna där. Makarna Söderbäck voro förälskade i Uppsala och kommo ofta dit för att delta i minst i nationens liv. Fritiof Söderbäck blev hedersledamot år 1943 och därmed fast knuten till oss för all framtid. En tid senare, år 1947, knöts han på ett nytt sätt till Uppsala inom ett område som intresserade honom mycket i senare år. Efter förslag av mig och förste bibliotekarien Arvid

Ugglan valdes han då till skattmästare i Svenska Linnésällskapet, där vår gemensamme landsman och vän professor Rutger Sernander tidigare varit en av de ledande personerna. Fritiof skaffade en ställföreträdare, som skötte de löpande ärendena och förbehöll för sig ledningen av företagets ekonomi. Som vanligt var han perfekt i förvaltningen av ämbetet och hans tid med dess många svårigheter, som om möjligt måste lösas till Linnésällskapet och Universitetets och framför allt till Linnéminnets bästa, präglades av en konsolidering till den angelägnaste uppgiften.

Jag nämnde nyss, att Söderbäck år 1916 trädde i tjänst hos Svenska Arbetsgivareföreningen. Han blev då sekreterare och tre år senare, 1919, direktörsassistent. Åren 1921—1939 var han verkställande direktör i Arbetsgivareföreningens allmänna grupp och till sist åren 1941—1947 verkställande direktör i Svenska Arbetsgivareföreningen. Under de kända saltsjöbadsförhandlingarna mellan Arbetsgivareföreningen och Landsorganisationen i syfte att stabilisera indextalen mellan de båda huvudparterna, spelade han tydligt en avgörande roll.

Söderbäck var också bland annat ledamot av Arbetsrådet och Arbetarskyddsstyrelsen 1935—1954 och av Föreningen Nordens styrelse 1941—1955 samt ordförande i Svenska Institutet 1948—1955. Hans efterträdare som direktör i Svenska Arbetsgivareföreningen, Bertil Kugelberg, har i tidskriften *Arbetsgivaren* 1963/nr. 13 framlagt en klar karaktäristik av vår gemensamme vän, som jag tillåtit mig att använda som grundval för min runa vid sidan av mina personliga minnen. Fritiof var en man att lita på. Han var också en glad och vänlig själ att umgås med. Snabb var han ofta i både tanke och handling, i tal och i skrift. Han var en god talare och en god författare. Naturligtvis hade han också, som vi nästan alla har, sina depressioner. Och han kunde ibland vara mycket allvarlig.

Men det finns många goda historier om Fritiof. Jag vill sluta min runa med en sådan, som Bertil Kugelberg berättar i sin runa. Den gäller Fritiofs första sammanträffande med dåvarande radiochefen Yngve Hugo med följande presentationsceremoni:

Radiochefen: »Mitt namn är Hugo».

F. S.: »Fritiof».

Radiochefen (något irriterad): »Yngve Hugo».

F. S. (snabbt): »Karl Fritiof».

Självfallet kände Fritiof väl radiochefens namn, men lusten att skämta flög i honom och jag tycker anekdoten ger en antydning om den karaktäristiska lekfullheten och snabbheten i Fritiofs väsen.

Jonas L:son Samzelius

Patrik Reuterswärd

Med f. d. envoyén Patrik Reuterswärd, som avled den 3 aug. 1963 i sitt hem i Näsby Park utanför Stockholm, gick ur tiden en gammal södermanland-närking, vilken, trots att — eller kanske just emedan — han under största delen av sitt liv hade sin verksamhet förlagd utanför Sverige, alltid bevarade sinnet varmt för hemlandet och ej minst för de leende nejder, där han genomlevde sin barndoms och ungdoms lyckliga dagar.

Han föddes den 27 februari 1885 på Aspenäs i Lännäs socken av Örebro län och tillbragte sin barndom först på Göringstorp i Västra Wingåker, Södermanland, och sedan i Örebro, där han 1902 avlade mogenhetsexamen.

Samma år inskrevs han vid Uppsala Universitet (i Södermanlands-Nerikes nation), blev 1904 reservunderlöjtnant i sedermera Upplands artilleriregemente och avlade 1907 juris utr. kand.-examen för att därefter omedelbart inträda i utrikesdepartementet som attaché med tjänstgöring snart i New York och sedan (1909—11) i Paris. Åren 1911—14 var han t. f. legationssekreterare i Tokio och Peking och största delen av sistnämnda år t. f. generalkonsul och konsulandomare i Shanghai.

Under första världskriget tjänstgjorde R. som förste sekreterare i UD och var bl. a. bitr. sekreterare vid nordiska ministermötet i Stockholm 1917 samt var sänd i särskilt uppdrag till Washington 1917—18.

Sistnämnda år blev han legationssekreterare i Köpenhamn, flyttades 1919 till Berlin och blev 1921 legationsråd i London. 1924 utnämndes han till legationsråd i Bern, Wien och Budapest och var tillika chargé d'affaires i de båda sistnämnda städerna med placering i Wien.

1928 blev R. envoyé i Riga, Reval och Kovno och 1935 i Bukarest och Sofia där han förblev till 1948, då han blev sändebud i disponibilitet.

På sin sista post var han under andra världskriget i mer än två år så gott som helt avskuren från förbindelser med Sverige och hade att under skiftande regimer tillvarataga även ett tiotal andra länders intressen.

Reuterswärd var en mångsidigt kunnig, noggrann och dugande man, som genom sina gedigna egenskaper förvärvade sig sympati och respekt på de poster han sattes att förvalta. Den svenska ämbetsmannakåren har genom hans bortgång förlorat en god och värdig representant, och hans många vänner ha nu att i tacksam hägkomst bevara minnet av en trogen kamrat, en vänfast, blygsam och generös personlighet.

Reuterswärd var sedan sept. 1913 i ett sällsynt lyckligt äktenskap förenad med Karin Herdin, dotter till rådmannen och magistratsledamoten i Uppsala K. V. Herdin. Paret skulle alltså hösten 1963 ha kunnat fira sitt guldbrylllop.

Sten Lewenhaupt

Rådmannen i Uddevalla **Lars-Erik Thorsell** avled den 31 aug. 1963. En hjärtattack på tjänsterummet, till synes en återhämtning och därefter några dagar senare en ny attack och Lars-Erik Thorsell tillhörde de bortgångnas skara. Dödsbudet kom överraskande och vållade förstämning bland den stora vänskaran. — Efter studentexamen i Örebro, universitetsstudier i Uppsala, sedvanlig tingstjänstgöring och passage i hovrätt kom Lars-Erik Thorsell som brottsmålsrådmann till Uddevalla 1936 och han verkade där till sin död. Hans domaregärning präglades framför allt av en nästan pedantisk noggrannhet och en strävan efter att i detalj få för sig kartlagd människan bakom den gärning, som förelåg till bedömande. Han hade sin för en brottsmålsdomare kanske något särpräglade uppfattning om straffs tillrättaförande verkan, utan någon som helst tvekan betingad av hans livliga och djupa intresse för barnavårds- och ungdomsfostringsfrågor, som också kom till uttryck i en mångårig och uppskattad verksamhet som ordförande i stadens barnavårdsnämnd. Utan tvivel gav väl det yrke, han valt, honom full tillfredsställelse i medvetandet om dess betydelse ur samhällslik synpunkt men trots detta gav han ofta uttryck för, att han måhända bort välja en annan levnadsbana, där hans stora humanistiska intressen kunnat finna sitt utlopp även i vardagens och yrkesutövningens mången gång torra fåror. Ty humanist var Lars-Erik Thorsell i själ och hjärta. Livligt intresserad av konst och litteratur och andra humaniora verkade han med den äran under många år i stadens humanistiska förening och i sitt hem samlade han med åren en icke föraktlig tavelssamling till glädje för sig själv och den stora vänskrets, som han såsom frikostig värd gärna och ofta såg i sitt hem. Genom omständigheterna kom Lars-Erik Thorsell att tillbringa många år i Bohuslän och väl trivdes han, som den stora naturvän han var, med landskapets skiftande natur, med de kala klipporna och havets gröna salta såväl som med de tjugande dalgångarna och den leende inlandsbygden men kärleken till hembygden var fast rotad och hans längtan till hemlandskapet Närke var påtaglig. Fädernegården Getingeberg behöll han och han försatt aldrig en möjlighet att, om också endast för en eller annan dag — återvända dit, till landskapet, som trots allt var hans, till den lugna fädernegården och till bygden vid randen av Kilsbergen. Där trivdes han och där hörde han hemma och det var naturligt att hans stoft skulle föras dit och få sin vila i hembygdens jord. En sida av Lars-Erik Thorsell får icke glömmas bort. Hans ställning i den egna familjen. Lars-Erik Thorsell var den borse pater familjas med aldrig sinande omsorg om de sina och deras väl. Hemmet, hustrun och de två döttrarna var den naturliga medelpunkten i hans liv och den familjära gemenskapen satte sin tydliga prägel på hans hemliv.

Lars-Erik Thorsell är borta men vi, hans vänner, kommer att bevara honom i ljusst minne.

Hugo Westin

Läroverksadjunkt **Anders Björndahl**, Örebro, avled den 15 dec. 1963 efter ett långt lidande. Han var född den 8 mars 1932 i Bettna, Södermanlands län, avlade studentexamen vid Nyköpings h. a. l. 1952 och inskrevs samma år vid Uppsala universitet och Södermanlands-Nerikes nation. Han avlade 1956 fil. mag.-examen med ämnena nordiska språk, litteraturhistoria och historia. Åren 1956 till 1960 var han lärare vid Karlstads h. a. l., 1960 fick han ordinarie adjunktstjänst vid Nikolai läroverk i Örebro.

Under sina Uppsala-år var han mycket verksam inom den frikyrkliga studentrörelsen. Han bodde på Waldenströmska studenthemmet under större delen av sin studenttid och deltog verksamt i den s. k. hemitkåren där. Sin viktigaste insats gjorde han som medlem av styrelsen för FKS, Uppsala Fria Kristliga Studentförening, där han var sekr. 1954—55 och ordf. 1955—56. Han var god organisatör och idégivare och föreningen hade en framgångsrik period under hans ordförandeskap.

Anders Björndahl tillhörde Svenska Baptistsamfundet. Han var en aktiv medlem av baptistförsamlingar i både Uppsala, Karlstad och Örebro. Framför allt gjorde han bestående insatser i arbetet bland ungdom. Han brukade dessutom under senare år även framträda som predikant.

Enligt omdömen från skilda håll var han en mycket kunnig pedagog, som gjorde sig uppskattad både bland elever och lärare i de skolor han tjänstgjorde vid.

Anders Björndahl hade ett mycket försynt sätt. Han ville aldrig framhäva sig själv och sina egna ståndpunkter. Men den som lärde känna honom lite närmare märkte snart, att han hade väl genomtänkta och stundom mycket bestämda uppfattningar i både praktiska och principiella frågor. Det fanns en ovanlig glöd och målmedvetenhet bakom den lugna ytan. Anders Björndahls humor var allmänt omvitnad. Den var av ett underfundigt och intelligent slag. Han hade ett stort intresse för sina medmänniskor och den ovanliga förmågan att lyssna till andras frågor och synpunkter. Anders Björndahl hade inriktat sitt liv efter det som han ansåg vara helt avgörande: människans frälsning. Men hans kristendomssyn var inte trång — han förstod att taga vara på livets många rika möjligheter, inte minst de estetiska värdena. Han var en kristen humanist.

Närmast sörjande är hans maka, Margareta Björndahl, f. Ahlbäck, också hon tidigare medlem av vår nation.

Lars Lindberg

Georg Stenström

En fullständig nekrolog över Georg Stenström har jag svårt att skriva: våra vägar skildes helt för över trettio år sedan och om hans liv i samhälle och familj vet jag föga. Däremot kände jag väl den äldre nyköpingsgymnasisten och den unge studenten, som för mig i mycket förkroppsligar 20-talets uppsalastudent, visserligen märkt av vad vi alla trodde vara det sista världskrigets dyningar i vårt land men självklart övertygad om att en ty tid av förnuft återvänt till en värld med plats för idyllen av gluntar och Fridas visor utan kriser och kransar. Han var en mönsterelev i gymnasiet med klar inriktning mot läroverkslärarbanan (han vikarierade en eller ett par terminer som adjunkt omedelbart efter studentexamen, vilket måste ha varit enastående på den tiden), starkt musikalisk med långt driven violinistteknik och han sög åt sig all den ringa musik som på den tiden stod att få i en småstad. När radion kom byggde han genast apparater enligt tidens sed, kanske delvis av tekniskt intresse men framför allt för att få tillgång till den värld av musik, som där började öppna sig, helst avnjuten med partitur i hand. Studentliv i Uppsala utan större bacchanalisk yra men med matlag, nation, hornboskap, musik och juvenalorden hade en märklig genklang hos honom och när han definitivt lämnade Uppsala var det något av gluntens avsked. Som idealet för den kommande verksamheten stod en lärargärning i en småstad med en liten krets av kammarmusicerande vänner, en kvartett som inte borde få sprängas. Jag hoppas han fick uppleva den.

Allan Björkman

Ivar J:son Malmberg växte upp i Torshälla gamla prästgård och tog studentexamen i Västerås 1902. Endast tre år fanns han i Uppsala, som han lämnade 1905 för att börja sin långa tjänstgöring vid Lundbergs skola i Värmland. Ett par år var han därifrån och avlade då i Stockholm fil. lic.-examen. Så återvände han till Lundberg och stannade där livet ut. Han har utgivit flera läroböcker i fysik. Många generationer lundbergare minnas honom med tacksamhet som en kunnig och uppskattad fysiklärare.

M. Essén

Georg Magnusson. Georg Magnusson var karrostudent. Min far, som var lärare i svenska vid läroverket, brukade säga, att Magnusson var en som kunde skriva ypperlig svenska. Ju mer jag lärde känna Georg, desto mer förstod jag varför så var fallet. Han var nämligen en sällsynt positiv och levande människa. Han fyllde tiden väl.

Han var också en handlingens man. Församlingshus byggdes under hans tid i Kvistbro. Det var gamla byggnader som togs till heders, men innehållet var modernt. Ungdomen, som låg honom varmt om hjärtat, hade sin givna plats där. Det blev inte en paradinteriör, utan ett ställe, där ungdomen kunde få utlopp för sin livsglädje. Att Georg Magnusson i högsta grad var en vän av ungdom bevisas inte minst av det intresse han ägnade scouting. Få kunde som han elda och entusiasmera.

Framför allt var han dock de svagas vän. Han var fylld av ett rättspatos som aldrig skyggade för att kämpa en, som han ansåg, rättmätig strid till seger. Han visste inte vad rädsla var.

Det ligger något symboliskt över hans sätt att lämna det jordiska. Uppe i de stora vidderna, med bibel och nattvardskärl i ryggpåsen, drog han ut för att förkunna levande Guds ord i Härjedalen. Oersättlig är ingen av oss och alla sjunka vi i glömskans djup. Men detta skall sent drabba den ärlige kämpen och de svagas vän, Georg Magnusson.

Inge Lagerstedt

Gösta Neander

Överläkaren vid Lidköpings lasarets infektionsklinik Gösta Neander gick bort i samband med en trafikolycka den 14 april 1964, 45 år gammal.

Gösta Neander var stockholmspojke och Norra Latinstudent 1937. Den yttre stockholmsmiljön trängde ej djupt, han blev aldrig någon huvudstadens son.

I sitt harmoniska hem, där mången vardag präglades av spontan feststämning genom väl tillvaratagna glädjeämnen, förmedlade föräldrarna Gustav och Olga Neander lärdom i konsten att rätt umgås med medmänniskor, att förvärva vänner och behålla dem. Gösta förfinade de lärdomarna till fulländning.

Nations- och studieåren blev för honom och hans maka en obruten rad lyckliga år. Förste kuratelet förvaltade han säkert med samma medfödda värdighet kombinerad med vänlighet och humor, som hans far en gång hade gjort. Underläkarår i Upsala och Vänersborg, Rädda Barnen-tjänst i Ungern och Röda Kors-uppdrag i Korea utgjorde anhalter på vägen till överläkarposten i Lidköping.

Gösta Neander formade alltifrån de första skolåren en egen livsstil, en tidigt utmejslad personlighet, vars drag bestod oförändrade livet igenom. Ett ofattbart yttre lugn präglade hans natur. Under en mer än 35-årig samvaro kan jag ej minnas ett affektladdat oöverlagt ord från honom. Hans väg genom livet underlättades av medfödd äkta vänlighet utan yttre åthävor. Man såg dock metodik och noga genomförd planering i hans handlande. Målet nåddes ofta genom en helt avväpnande och förvisso charmfull envishet.

I sin yrkesgärning representerade han främst den kloke husläkaren och familjedoktorn. Han förmådde på ett oförliknligt sätt inge tröst och hopp hos oroliga föräldrar vid barnets sjukbädd. Inte ens en nattlig jourklocka rubbade någonsin hans vänliga jämvikt. Han var likaledes en chefsbegåvning, som förstod att väl handha sin personal.

Gösta Neander var glad, trofast och gästfri. Kontaktbehovet med vännerna ingick i hans kynne som ett tvingande behov. Han såg ständigt något positivt i det liv han upplevde med sina sinnen. Någon annan tillvaro accepterade han åtminstone inte vid våra samtal under Upsala-åren.

Den hembygdskärlek han förde fram i sitt andre kuratorstal vid majmiddagen 1943 riktades inte mot Södermanland eller Närke utan mot Tivedens orörda land, hans barndoms sommarparadis. Hit fick han återvända för alltid den 19 april 1964.

Där kunde hans passion för fisket och rödingen ta sig nära nog fanatiska uttryck. Vännerna — fiskeriassistenter tvingades med milt våld att dela hans aktivitet. Ett särdrag i hans personlighet som denna fullständigt avväpnande envishet tålde väl att skämtas med. Prestigebehov saknade Gösta Neander.

En serie svåra påfrestningar på Göstas kroppsliga hälsa tryckte de sista åren makarnas sinnen. Ett rationellt medicinskt tänkande medförde att man ej kunde väja för realiteter. De tyvärr alltför glesa mötena under dessa senare år innebar trots den press han levde under ett möte med en utåtriktad människa, fri från klagan. Måhända förefanns en antydning till bitter självironi i bilden. Ej heller i arbetet gav han tappt, det sköttes under långa tider i ett avsevärt invaliderat tillstånd.

Skall vi i sorgens stund följa Gösta Neanders intentioner bör vi söka befria oss från sentimentalitet och undertrycka den isande känslan av tomhet. Vi bevarar minnet av en god vän, aktad doktor och älskad familjefar.

Lars Andér

Bengt Magnus Gustaf Strange föddes den 1 augusti 1905 i Arila församling, Södermanlands län, blev student 1924 och jur. kand. i Uppsala 1933. Efter tingstjänstgöring vid Västerbergslags domsaga tjänstgjorde han i Svea hovrätt och därefter hos Socialstyrelsen, där han blev sekreterare 1943. Han övergick därefter till Statens Utlänningskommision, blev förste byråsekreterare 1947 och byråchef 1955.

Bengt Strange deltog med liv och lust i nationslivet i Uppsala, även utanför nationen var han ofta med i vänners lag under det glada tjugutalet. Han var en intresserad och framstående juvenil.

Sin mannagärning utförde han i Utlänningskommisionen, ett arbete som var påfrestande särskilt under andra världskriget med dess stora flyktinginvasion. Strange förstod att med människokänedom, medkänsla och oväld göra en uppskattad insats på detta arbetsfält.

Bengt Strange var originell i detta ords bästa mening. Han ägde en djup humor och en underfundig glimt i ögat. Han älskade naturen, och under många år, då han var bosatt i Saltsjöbaden, företog han långpromenader i skog och mark och åkte skidor i hemmamarkerna och i fjäll-len. Under sin knappa fritid ägnade han sig även åt tennis och segling. Just då han rycktes bort, höll han på att utrusta sin båt och gladdes att åter, efter som han trodde en övervunnen hjärtsjukdom, få komma ut på sjön. Han hade också många andra intressen: konst, och framför allt litteratur, såväl svensk som utländsk. Hans älsklingsförfattare var kanske Frithiof Nilsson Piraten. Dennes djupa men stundom mörka humor stod i överensstämmelse med hans egen. Han hade bundit Piratens böcker i vackra band och kunde dem hart när utantill. Det var ytterst givande att tala med honom om dessa ting. Han bevarade livet ut en glad och studentikos livsinställning och var vänfast som ingen annan. Ehuru hans bortgång inte kom alldeles oväntat, hans hjärtsjukdom hade på sistone satt sina spår, väckte hans bortgång bestörtning och sorg hos arbetskamrater och vänner. Bengt Strange var något, som är rätt sällsynt i vår tid — en särpräglad personlighet och en god mänska.

Carl Jacob Cederlund

Carl Johan Fredrik Skottsberg, som dog den 14 juni 1963, var född i Karlshamn den 1 december 1880 som son till rektor Carl Adolf Skottsberg och hans maka Maria Lovisa Pfeiffer. Han tog sin mogenhetsexamen i Stockholm 1898, inskrevs i Södermanlands-Nerikes nation höstterminen samma år, blev senior där 1909 och hedersledamot 1919.

Hans examenskarriär var snabb: fil. kand. 1901, fil. lic. 1906; fil. dr och docent i botanik blev han 1907 efter att ha disputerat på en avhandling om subantarktiska och antarktiska brunalg.

Materialet till avhandlingen hade han själv insamlat som deltagare i Otto Nordenskjölds Antarctic-expedition 1901—03, där han tillhörde den grupp, som följde fartyget till dess undergång och sedan övervinttrade på den lilla Paulet-ön vid Grahams land. Redan från det första vinteruppehållet hade han sänt artiklar till svensk och argentinsk press, och hans journalistiska verksamhet blev efter hand mycket omfattande, särskilt sedan han 1919 knutits till Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning. Antalet artiklar, mest recensioner av botaniska, hortikulturella och geografiska arbeten men också talrika resebrev, har beräknats till över 1.000.

Även hans vetenskapliga produktion är enorm. Den började redan 1899 och har uppskattats till mer än 300 nummer. Det sista arbetet, en monografi över en hawaiisk växtgrupp, förelåg tryckfärdigt vid hans död. I denna produktion ingå ett par stora serier, utgörande redogörelser för två egna expeditioner, den första 1907—09 till sydligaste Sydamerika och Juan-Fernandez-öarna, den andra 1916—17 till samma öar och Påskön. Sin kanske främsta botaniska upptäckt gjorde han på den borte av Juan-Fernandez-öarna, Masafuera, i vars övre del han fann ett floraelement av subantarktisk karaktär, vitt skilt från öarnas dominerande sydamerikanska floratyp. Han blev härigenom intresserad även för andra sydliga öfloror och småningom en stor kännare framför allt av den märkliga växtvärlden på Hawaii, som han besökte fyra gånger.

Carl Skottsberg var över huvud taget den mest bereste av alla svenska botanister, han hade besökt alla europeiska länder och alla världsdelar, ofta som inbjuden föreläsare eller officiell svensk representant vid vetenskapliga kongresser och jubileer. Vid den internationella botaniska kongressen i Stockholm 1950 var han en magnifik president, som hälsningstalade på svenska, engelska, tyska, franska och spanska. Han var över huvud taget synnerligen representativ, redan genom sitt yttre utträdande, och en man av många talanger. Han målade, han var en ypperlig tecknare, som alltid själv illustrerade sina växtsystematiska och morfologiska arbeten, han var en ytterst talangfull versifikatör, vars samtidigt muntra och ironiska och ofta mycket drastiska humor särskilt blommade i Samfundet S. H. T., till vars stora han hörde.

Skottsberg hade 1909 blivit konservator vid universitetets botaniska museum i Uppsala; 1919 flyttade han för alltid härifrån för att tillträda tjänsten som prefekt för den nya botaniska trädgården i Göteborg. Samma år fick han professors namn, 1931 erhöll han också en personlig professur vid Göteborgs högskola, från vilken han avgick 1947. Som prefekt kvarstod han till följande år.

Endast en man med Skottsbergs enorma arbetsförmåga, snabb och effektiv men samtidigt segt ihärdig, hade kunnat genomföra en sådan

prestation. Botaniska trädgården i Göteborg var i allt väsentligt hans eget verk. Genom Rutger Sernander, som av Göteborgs stad kallats att utreda frågan om inrättande av en kommunal botanisk trädgård, fick Skottsberg redan 1915 i uppdrag att planera denna. Den invigdes 1923 och blev snart nog en utomordentligt sevärd men också botaniskt ytterst innehållsrik anläggning; före katastrofvintern 1939—40 uppgick artantalet till c:a 12.000!

Efter några års provisoriska förhållanden kunde han också 1926 flytta in i en nybyggd institution, som sedermera utökades med en flygel för det alltmer expanderande herbariet, också det till stor del Skottsbergs verk, medan huvudbyggnaden delvis togs i anspråk för den högskoleundervisning han från 1936 bedrev. Genom sin förmåga att skaffa pengar på privat väg kunde han också åstadkomma en vetenskaplig skriftserie från sin institution och, delvis med dess hjälp, ett förmärligt bibliotek. De sista åren arbetade han på det nya marinbotaniska institutet i Göteborg, som han också tagit initiativet till och för vars byggande han anskaffat medel.

Redan 1919 grundade Skottsberg Göteborgs botaniska förening, som blev en samlingspunkt för både fackbotanister och en stor skara, i länets botaniska utforskande mycket aktiva amatörer. På hans 60-årsdag hyllade den honom med en volym av Acta Horti Gotoburgensis; samtidigt mottog han två andra festskrifter, från Svenska botaniska föreningen och Svenska växtgeografiska sällskapet. Många vetenskapliga utmärkelser kommo honom till del från in- och utland, bl. a. ledamotskap av Royal Society i London. För vår svenska vetenskapsakademi var han preses året 1949—50. Talrika växtarter uppkallades efter honom, likaså mossläktet Skottbergia och svampsläktet Skottsbergiella; med karakteristisk energi visade han själv, att ytterligare ett släkte Skottbergiella, varmed en amerikansk kollega velat hedra honom, var uppställt alldeles i onödan.

Nils Hylander

Landsmännen

1. Nyinskrivna landsmän.

	Född	Studentex. i	Fak.
Svante Svärd	11/12 42	Hallsberg	vt 63 H
Ulf Svidén	17/3 40	Blackeberg	vt 63 Hs
Lars Karlsson	30/10 42	Strängnäs	vt 63 N
Per Wendelbo-Venge	4/4 43	Uppsala	vt 63 H
Jan Czckajewski	16/12 34	Polen	vt 63 N
Lennart Folkegård	28/8 42	Strängnäs	vt 63 N
Rutger Nandorf	18/3 38	Saltsjöbaden	vt 63 M
Anders Ottner	20/6 41	Örebro	vt 63 J
Birgitta Larsson	7/4 43	Nyköping	vt 63 H
Lennart Holm	24/1 38	Nyköping	vt 63 H
Per-Erik Lundh	13/3 42	Eskilstuna	vt 63 N
Ulf Almbrandt	22/4 43	Örebro	vt 63 N
Per Skånsberg	6/2 40	Eskilstuna	vt 63 M
Björn Lundström	2/1 42	Strängnäs	vt 63 Hs
Margaretha Sallén	11/7 43	Uppsala	vt 63 H
Ingela Danielsson	19/2 44	Uppsala	vt 63 H
Liw Lernfelt	23/2 44	Uppsala	vt 63 H
Kjell Wallin	4/11 43	Eskilstuna	vt 63 N
Lars Johansson	19/8 44	Eskilstuna	vt 63 N
Vija Grundulis	3/9 44	Stockholm	vt 63 N
Björn Bohlin	28/1 44	Eskilstuna	vt 63 N
Lillemor Rosander	24/12 44	Eskilstuna	vt 63 H
Mats Skarfors	22/2 41	Eskilstuna	vt 63 Hs
Sten Lundin	14/4 42	Eskilstuna	vt 63 Hs
Christer Karlsson	7/5 42	Eskilstuna	vt 63 M
Kerstin Karregård	26/3 35	Örebro	vt 63 H
Björn Gunnarsson	20/8 42	Örebro	vt 63 J
Ragnhild Eriksson	23/10 43	Katrineholm	vt 63 N
Gittan Cederblad	19/12 38	Örebro	vt 63 M
Håkan Söderholm	22/4 41	Strängnäs	vt 63 J
Anders Reuterswärd	27/12 44	Stockholm	ht 63 H
Suzanne Ellwyn	3/2 44	Uppsala	ht 63 H
Bo Andersson	13/2 43	Örebro	ht 63 Js

Inger Hultin	24/3 43	Örebro	ht 63 H
Christina Sahlberg	1/10 41	Karlskoga	ht 63 N
Marie Johnsson	13/4 42	Stockholm	ht 63 H
Gunilla Green	31/7 43	Södertälje	ht 63 N
Eva Schiring	28/1 43	Eskilstuna	ht 63 H
Agnes Hultén	30/3 44	Uppsala	ht 63 H
Lars Vieweg	6/1 43	Örebro	ht 63 Hs
Lars Nathanson	18/9 40	Strängnäs	ht 63 Hs
Gunilla Kivling	31/3 45	Örebro	ht 63 H
Christina Wisén	1/9 42	Eskilstuna	ht 63 N
Britt Larsson	9/3 44	Eskilstuna	ht 63 N
Roland Edhammer	21/8 43	Hallsberg	ht 63 H
Eva Nlyöv	8/5 43	Eskilstuna	ht 63 H
Ulla Göthberg	5/9 43	Strängnäs	ht 63 H
Inger Ström	30/7 43	Örebro	ht 63 N
Sven-Olof Wennerlöf	29/5 41	Katrineholm	ht 63 N
Inga Vaindlo	19/2 45	Hallsberg	ht 63 N
Sone Thorén	3/1 45	Örebro	ht 63 N
Owe Pettersson	4/10 42	Örebro	ht 63 N
Lars Gustafsson	26/2 42	Örebro	ht 63 H
Kerstin Tunåker	8/8 43	Örebro	ht 63 N
Pontus Svinhufvud	9/4 41	Katrineholm	ht 63 J
Irene Widstrand	7/6 31	Lund	ht 63 H
Margareta Walfridson	26/11 43	Strängnäs	ht 63 N
Ulf Malmström	26/5 42	Nyköping	ht 63 Hs
Gerd Ekström	13/6 43	Katrineholm	ht 63 N
Thage Fransson	6/9 21		ht 63 H
Per-Uno Unosson	25/4 40	Örebro	ht 63 H
Monica Svedlund	6/11 42	Katrineholm	ht 63 Js
Ulf Janson	25/3 44	Nyköping	ht 63 H
Astrid Geijer	7/6 40	Örebro	ht 63 H
Tom Erikson	15/4 43	Stockholm	ht 63 H
Gunilla Carlsson	25/5 43	Eskilstuna	ht 63 H
Inga-Britt Andersson	29/3 43	Eskilstuna	ht 63 H
Ove Axelsson	9/3 44	Eskilstuna	ht 63 H
Lena Kälvesten	17/6 44	Strängnäs	ht 63 M
Kerstin Bergqvist	21/11 43	Eskilstuna	ht 63 H
Inger Lindell	11/3 44	Katrineholm	ht 63 H
Birgitta Nohr	2/12 43	Katrineholm	ht 63 H
Lena Ribbhagen	18/8 44	Eskilstuna	ht 63 H
Joachim Siöcrona	1/4 43	Strängnäs	ht 63 H
Gunilla Ståhl	6/4 44	Strängnäs	ht 63 H
Gunn Svensson	3/6 43	Eskilstuna	ht 63 H

Ann-Britt Törnblom	22/8 42	Örebro	ht 63 H
Inger Wolf	5/1 43	Eskilstuna	ht 63 H
Lars-Göran Cullbrand	14/10 41	Hallsberg	ht 63 Hs
Håkan Falk	22/9 42	Viggbyholm	ht 63 Hs
Lars Göthlin	9/7 43	Strängnäs	ht 63 Hs
Lars Palmqvist	26/6 41	Strängnäs	ht 63 Hs
Christina Gunberger	23/3 43	Örebro	ht 63 N
Ene Heining	3/11 42	Eskilstuna	ht 63 N
Linnea Karlsson	1/10 43	Södertälje	ht 63 N
Roland Åberg	6/11 43	Strängnäs	ht 63 N
Anders Nilsson	24/8 42	Hallsberg	ht 63 T
Sigvard Holmström	10/11 43	Strängnäs	ht 63 J
Rose-Marie Björklund	25/1 44	Eskilstuna	ht 63 H
Britt-Marie Andersson	24/9 43	Eskilstuna	ht 63 H
Ann Bergström	12/1 43	Örebro	ht 63 H
Ronny Johansson	21/4 43	Eskilstuna	ht 63 Hs
Staffan Schnell	15/11 40	Nyköping	ht 63 Hs
Christer Svensson	2/2 41	Katrineholm	ht 63 Hs
Bengt Ahlesten	23/9 43	Katrineholm	ht 63 N
Leif Carlsson	5/7 42	Katrineholm	ht 63 N
Gunbritt Davidsson	9/5 42	Hallsberg	ht 63 N
Reet Hendrikson	21/6 44	Uppsala	ht 63 N
Pia Hägerås	4/6 43	Örebro	ht 63 N
Birgitta Gobén	28/3 43	Örebro	ht 63 H
Roger Gyllin	9/2 42	Örebro	ht 63 H
Lillemor Haglund	26/12 44	Nyköping	ht 63 H
Margareta Jonsson	29/4 43	Örebro	ht 63 H
Annika Kjellin	25/12 43	Ludvika	ht 63 H
Ulla Larsson	4/1 43	Eskilstuna	ht 63 H
Gun-borg Lindstedt	5/10 42	Katrineholm	ht 63 H
Ulf Bergenudd	9/7 44	Örebro	ht 63 H
Torbjörn Borgegård	4/2 44	Örebro	ht 63 H
Jan Brunnström	7/6 42	Örebro	ht 63 H
Thomas Brylla	17/7 44	Örebro	ht 63 H
Gunnar Lindkvist	21/11 42	Uppsala	ht 63 N
Sonja Andersson	30/12 43	Katrineholm	ht 63 H
Magdalena Pettersson	22/7 43	Örebro	ht 63 H
Barbro Samuelsson	4/11 41	Örebro	ht 63 H
Brita Ernestam	26/6 38		ht 63 H
Kristina Weidenhaijn	27/10 39	Stockholm	ht 63 J
Johan Weidenhaijn	11/12 42	Stockholm	ht 63 J
Björn Säterby	10/5 44	Enköping	ht 63 N
Björn Wennrud	28/7 44	Enköping	ht 63 N

Marianne Östlund	9/5 44	Södertälje	ht 63 N
Anna-Lena Nordh	9/8 43	Katrineholm	ht 63 H
Torsten Eriksson	18/2 34	Uppsala	ht 63 H
Görel Hergin	20/3 45	Eskilstuna	ht 63 H
Tommy Larsson	6/12 42	Örebro	ht 63 H
Kerstin Sahlin	11/2 42	Örebro	ht 63 H
Anders Lindell	30/3 43	Örebro	ht 63 Hs
Kerstin Johansson	15/9 43	Örebro	ht 63 Hs
Barbro Engvall	10/12 43	Örebro	ht 63 Hs
Anders Wichman	27/10 43	Södertälje	ht 63 N
Margareta Ulén	4/12 44	Nyköping	ht 63 N
Gösta Greffberg	23/2 42	Örebro	ht 63 J
Gunilla Brunzell	3/6 44	Örebro	ht 63 H
Christer Cederberg	5/1 42	Stockholm	ht 63 H
Elizabeth Crawford-Currie	1/1 43	Eskilstuna	ht 63 H
Inga-Britt Larsson	13/9 43	Katrineholm	ht 63 H
Karl-Olof Kollberg	12/5 42	Stockholm	ht 63 H
Margareta Larsson	8/6 44	Katrineholm	ht 63 H
Anders Eriksson	9/10 42	Örebro	ht 63 H
Björn Holmberg	17/1 42	Katrineholm	ht 63 H
Benkt Norberg	23/7 42	Nyköping	ht 63 H
Tom Lindblom	19/1 41	Örebro	ht 63 H
Jan Nordberg	9/6 41	Kiruna	ht 63 Hs
Ulf Bjare	22/4 38	Stockholm	ht 63 N
Göran Andersson	18/12 42	Eskilstuna	ht 63 N
Jaen Männik	15/4 45	Örebro	ht 63 Hs
Carl Göran Läckgren	26/11 42	Katrineholm	ht 63 Hs
Jan-Olof Korpe	3/7 42	Katrineholm	ht 63 Hs
Ola Andersson	24/4 44	Katrineholm	ht 63 H
Martha Vallhagen	1/3 39	Linköping	ht 63 H
Elisabeth Thörnell	14/7 44	Örebro	ht 63 H
Els-Marie Åström	5/12 42	Strängnäs	ht 63 Hs
Christer Bogsten	23/12 39	Stockholm	ht 63 N
Birgitta Fagerstedt	5/4 44	Örebro	ht 63 N
Erik Källbäck	16/7 43	Nyköping	ht 63 N
Rolf Nygren	3/6 44	Örebro	ht 63 T
Lars Annerén	21/9 43	Örebro	ht 63 J
Birger Westin	1/4 42	Hallsberg	ht 63 J
Roger Andersson	15/10 42	Eskilstuna	ht 63 H
Malin Bergquist	8/10 41	Eskilstuna	ht 63 H
Elsie-Britt Carlsson	2/8 44	Eskilstuna	ht 63 H
Birgitta Fahlvik	22/12 42	Örebro	ht 63 H
Birgitta Tängdahl	11/1 45	Örebro	ht 63 N

Ingemar Rang	14/11 39	Strängnäs	ht 63 N
Lars Rondin	2/12 43	Örebro	ht 63 H
Anders Lundell	30/5 42	Örebro	ht 63 Hs
Viveka Lindström	18/6 43	Hallsberg	ht 63 H
Gunilla Boström	2/6 43	Örebro	ht 63 N
Anne-Christine Gustavsson	30/7 44	Örebro	ht 63 N
Margareta Hultgren	14/4 43	Hallsberg	ht 63 H
Rune Hård	26/3 42	Hallsberg	ht 63 N
Björn Johnsson	8/9 42	Örebro	ht 63 N
Urka Karvonek	19/2 42	Strängnäs	ht 63 H
Magnus Källner	10/2 41	Stockholm	ht 63 H
Birgitta Lennström	4/3 43	Strängnäs	ht 63 N
Stellan Lind	27/2 43	Sigtuna	ht 63 Hs
Jan Lindahl	15/11 44	Katrineholm	ht 63 H
Monica Lindahl	24/10 39	Katrineholm	ht 63 H
Ann-Charlotte Wedar	29/6 44	Katrineholm	ht 63 M
Lars-Gustaf Carlsson	28/12 41	Katrineholm	ht 63 T
Anders Boström	10/8 39	Strängnäs	ht 63 T
Leif Johnsson	29/4 44	Örebro	ht 63 H
Anstrin Johansson	19/7 42	Eskilstuna	ht 63 H
Bengt Funcke	20/8 43	Örebro	ht 63 H
Anna-Lena Elfström	20/8 43	Örebro	ht 63 H
Beatrice Edenhalm	8/8 42	Uppsala	ht 63 H
Per-Olof Björnell	19/5 43	Hallsberg	ht 63 H
Christer Andersson	9/3 37	Nyköping	ht 63 H
Leif Abrahamsson	19/11 44	Köping	ht 63 H
Pär Carlsten	24/5 42	Strängnäs	ht 63 Hs
Matti Mihkelson	16/10 41	Örebro	ht 63 Js
Kristina Wahlund	27/4 43	Katrineholm	ht 63 J
Karl-Olov Frumek	18/12 41	Strängnäs	ht 63 Hs
Ulla-Britta Lundin	2/6 38	Uppsala	ht 63 Hs
Kersti Lundin	17/5 44	Strängnäs	ht 63 H
Jan-Håkan Nilsson	19/11 42	Nyköping	ht 63 Hs
Ann-Cathrine Pehrsin	3/7 43	Örebro	ht 63 H
Leni Christina Björklund	5/7 44	Örebro	ht 63 Hs
Inga Barrögård	29/7 43	Eskilstuna	ht 63 N
Per Elfström	20/7 41	Eskilstuna	ht 63 H
Lennart Bråbäck	30/3 44	Eskilstuna	ht 63 M
Kristina Danielson	19/12 43	Örebro	ht 63 H
Marianne Andersson	22/6 42	Lindesberg	ht 63 N
Sonja Gustavsson	17/8 43	Nyköping	ht 63 H
Birgitta Kangedal	11/10 43	Örebro	ht 63 N
Rolf Frenje	16/4 40	Stockholm	ht 63 N

Margareta Nordmark	5/12 42	Nyköping	ht 63 H
Margriet Pieters	11/11 43	Nyköping	ht 63 H
Christina Edmarker	6/3 43	Strängnäs	ht 63 H
Agneta Althin	6/11 41	Lund	ht 63 H
Bertil Sörberg	29/7 41	Nyköping	ht 63 M
Bo Larsson	7/6 43	Strängnäs	ht 63 M
Birgitta Fredlund	20/6 42	Soibacka	ht 63 H
Eva Björklöf	2/7 39	Finland	ht 63 H
Lars Sundell	2/8 43	Strängnäs	ht 63 T
Karin Wahlström	12/10 43	Mörby	ht 63 N
Hans Christer Olson	28/12 44	Nyköping	ht 63 Hs
Anders Rudberg	7/1 44	Sigtuna	ht 63 N
Barbro Bellander	19/1 41	Hallsberg	ht 63 H
Torgny Lihnell	26/7 42	Stockholm	ht 63 Hs
Lennart Engwall	7/2 42	Hallsberg	ht 63 H
Lars Lewander	20/4 22	Örebro	ht 63 H
Kerstin Pettersson	19/6 43	Örebro	ht 63 H
Karin Jonsson	24/5 42	Örebro	ht 63 H
Ann Danielson	10/8 42	Stockholm	ht 63 Hs
Annica Lekvall	7/11 43	Örebro	ht 63 H
Viveca Halldin	10/11 43	Uppsala	ht 63 H
Gudrun Settergren	19/9 44	Katrineholm	ht 63 N
Jan Leijonhielm	21/10 44	Stockholm	ht 63 J
Maria Backlund	30/12 43	Stockholm	ht 63 H
Thomas Strandberg	30/12 42	Eskilstuna	ht 63 J
Doris Funcke	16/1 42	Uppsala	ht 63 H
Susanne Barr	25/2 43	Örebro	ht 63 H
Olle Andersson	13/7 41	Eskilstuna	ht 63 H
Pirkko Saaren-Seppälä	21/1 39	Finland	ht 63 H
Anders Öström	12/4 40	Stockholm	ht 63 N
Karin Nilsson	18/12 39	Lund	ht 63 M
Jan Olsson	29/3 44	Strängnäs	ht 63 N
Kurth Ehlert	12/2 43	Strängnäs	ht 63 N
Arne Hasselgren	14/2 43	Örebro	ht 63 J
Hans Faxér	2/6 44	Eskilstuna	ht 63 H
Klas Jonés	12/12 39	Nyköping	ht 63 J
Bo Rammer	19/2 44	Strängnäs	ht 63 H
Sven Hultgren	8/4 38	Trollhättan	ht 63 M
Hans Gunnar Winberg	8/1 42	Katrineholm	ht 63 J
Lennart Herbertsson	28/3 43	Strängnäs	ht 63 N
Awad Abdallah	23/6 37	Jordanien	ht 63 H
Frederick Hubbard	16/5 32	Skottland	ht 63 N
Per Norling	8/1 43	Örebro	ht 63 N

Lena Hartford	14/10 41	Köping	ht 63 H
Svante Strandberg	2/8 42	Katrineholm	ht 63 H
Ragnar Berglund	27/5 42	Örebro	ht 63Hs
Rafael Castells Mendez	6/3 33	Buenos Aires	ht 63 H
Agne Kansell	15/10 42	Eskilstuna	ht 63 H
Lennart Sundström	8/11 42	Hallsberg	ht 63 N
Torbjörn Pettersson	1/10 43	Eskilstuna	vt 64Hs
Pär Hansson	18/1 32		vt 64 H
Håkan Jansson	21/5 42	Örebro	vt 64 H
Monica Inggärde	9/12 43	Örebro	vt 64 N
Margaretha Brandel	13/1 44	Eskilstuna	vt 64 H
Ulf Norrman	11/11 36	Eskilstuna	vt 64 H
Kersti Kiellarson	17/7 43		vt 64 N
Inga Pettersson	15/5 43	Strängnäs	vt 64 H
Lars Bengtsson	14/5 43	Djursholm	vt 64 J
Lars Persson	9/12 41	Katrineholm	vt 64 H
Eva Klingberg	22/7 41	Stockholm	vt 64 H
Stig Larsson	4/12 42	Örebro	vt 64 N
Rolf Edström	1/2 43	Eskilstuna	vt 64 N
Anna Brita Eriksson	5/8 19		vt 64 H
Kerstin Adolfsson	16/4 31	Stockholm	vt 64 N
Leif Nilsson	12/3 40	Örebro	vt 64 N
Paul Sedin	1/8 38		vt 64 H
Signe Dahlström	21/4 43	Södertälje	vt 64 M
Birgitta Tegar	24/5 43	Strängnäs	vt 64 H
Barbro Sandberg	9/4 43	Mörby	vt 64 H
Maria Linuzon	9/6 39	Örebro	vt 64 T
Henry Johansson	22/8 29	Nyköping	vt 64 M
Ingrid Hannerz	9/2 43	Hallsberg	vt 64 H
Christer Karlsson	15/1 43	Nyköping	vt 64Hs
Lennart Björn	27/1 44	Eskilstuna	vt 64 N
Stig Jonasén	19/5 42	Stockholm	vt 64 H
Krister Jonés	30/7 42	Nyköping	vt 64 H
Monica Björkman	19/10 44	Stockholm	vt 64Hs
Rolf Holmqvist	14/11 42	Örebro	vt 64Hs
Klas Holm	4/8 41	Solbacka	vt 64 H
Lennart Kjell	18/4 43	Uppsala	vt 64 N
Jan Friberg	25/1 43	Katrineholm	vt 64 M
Hans-Göran Ekman	11/8 43	Nyköping	vt 64 H
Raymond Berger	4/10 40	U S A	vt 64 H
Sven Malmberg	22/3 43	Örebro	vt 64 N
Jan Heijdenberg	1/1 43	Örebro	vt 64
Christer Östergren	8/6 43	Örebro	vt 64 H

Göran Nilson	15/1 42	Södertälje	vt 64 H
Anders Alm	25/10 44	Örebro	vt 64 H
Göran Blomé	29/10 44	Örebro	vt 64 H
Bengt-Olov Ludvigsson	18/7 43		vt 64 H
Ragnar Bränn	8/11 09		vt 64 H
Solveig Rundqvist	1/11 43	Eskilstuna	vt 64 H
Anders Öjert	27/3 44	Nyköping	vt 64 J
Magnus Fagerlind	5/11 43	Örebro	vt 64 N

2. Examinerade.

TEOLOGISKA FAKULTETEN

Praktisk-teologiska prov:

1963 10/5	Bengt Nilsson
	Bo Reifors
	Göran Tapper
13/12	Lars Calltorp
	Krister I:son Lundin

Teologie kandidatexamen:

1963 7/5	Krister I:son Lundin
	7/10 Krister A:son Posse
1964 7/3	Sven-Erik Pernler

Efterprovning i teologie kandidatexamen:

1963 7/5	Per Olof Kruse
----------	----------------

JURIDISKA FAKULTETEN

Juris kandidatexamen:

1964 20/3	Lars Rubenson
-----------	---------------

MEDICINSKA FAKULTETEN

Medicine licentiatexamen:

1963 7/6	Georg Herbai
	7/12 Göran Frithz
1964 7/1	Åke Boström

Medicine kandidatexamen:

1963 7/6	Björn Alm
	Gunnar Alm
	Karl-Erik Arfors
	Ingrid Bråwall
	Sven Grevsten
	Kerstin Henley
	Jüri Männik
	Harald Persson
	Ulf Rothman
	Louise Wachtmeister
8/7	Gösta Jonsell
27/12	Klas-Göran Brege
	Olof Norrbohm
	Brita Saldeen
	Anne-Marie Åkerström

HUMANISTISKA FAKULTETEN

Filosofie licentiatexamen:

1963 7/11	Anders Åman
	7/12 Susanne Liedström
1964 7/4	Lennar Carlsson
	Inger Lindskog-Zachrisson

Filosofisk ämbetsexamen:

1963 8/5	Per-Olof Kruse
	Per Lindén
	Bernt Olsson

8/6 Leif Kalmö
 Birgit Larsson
 Car-Birger Liljestränd
 Lars-Åke Lindberg
 Anna Lindeberg
 Björn Norrbom
 Leena Perilä
 Hanna Våglin
 8/7 Birgitta Granell
 7/8 Barbro Sandelin
 Dagmar Verneholt
 7/9 Eva Carlson
 Maud Johansson
 7/10 Barbro Pilkrog
 Agneta Stojkovic
 7/11 Barbro Engdahl
 Göte Karlsson
 Svante Olanders
 Cathrine Rooseniit
 7/12 Lilian Andersson
 Inger Flodén
 1964 7/1 Margareta Ericsson
 Lars Olof Håkanson
 Maj Härleman-Gunnfors
 Karl-Göran Jonasson
 Klas Råsäter
 Gunilla Stenkulla
 7/2 Birgitta Gustafsson
 Lennart Hollstedt
 Karin Jeurling
 Ivar Wallensteen
 7/3 Ingrid Adolfsson
 Armas Lappalainen
 Gunnel Strömberg
 7/4 Kerstin Uddbom

**Efterprovning i filosofisk
 ämbetsexamen:**

1963 7/11 Karin Brändström
 Kerstin Elwin
 1964 7/1 Karin Lötstam
 7/2 Birgitta Granell

7/3 Sture Alfredson
 Carin Holmestig
 7/4 Barbro Engdahl
 Anders Jeffner

**Filosofisk-samhällsvetenskaplig
 examen:**

1963 7/12 Gunnar Eliasson
 1964 7/3 Linnéa Perttu
 7/4 Monica Folkesson

Filosofie kandidatexamen:

1963 7/5 Marita Jansson
 Leif Lewin
 Thór Magnússon
 Helena Åman
 7/6 David Damell
 Maud Eriksson
 Viveka Ferm
 Christina Gombrii
 Jan Sjöström
 Birgitta Smedeby
 Göran Svärd
 Kirsti Valvet
 Ingrid Åqvist
 8/7 Maj Gunnfors
 Svante Olanders
 Carola Ramstedt
 7/9 Einar Sigge
 7/10 Anita Johansson
 Tor Kvarnbäck
 Sven Kyllenius
 Marianne Löfström
 7/11 Kurt Fransson
 Karl-Göran Jonasson
 Inger Larson
 Ernst Macoun
 Bert Thrybom
 7/12 Birgitta Wallinder
 1964 7/1 Rune Appelquist
 Ulla Hagström
 Bodil Hemberg

Monica Hägerö
 Gun Johanson
 Per-Åke Strid
 7/2 Kerstin Bratt
 Per Åke Lundström
 Andreas Ådahl
 7/3 Vivi-Ann Kruuse af
 Verchou
 Titti Leczinsky
 Bengt Magnusson
 7/4 Gunnel Forsberg

**Efterprovning i filosofie
 kandidatexamen:**

1963 7/12 Jan Lorentzon
 1964 7/2 Liliane Taube

**MATEMATISK-NATURVETEN-
 SKAPLIGA FAKULTETEN**

Filosofie licentiatexamen:

1963 8/4 Arnold Nauwerck
 7/6 Torbjörn Erikson
 8/7 Karl-Erik Arfors
 7/10 Robert Johnsen
 7/12 Kjell-Ove Widman
 1964 7/3 Martin Salomon

Filosofisk ämbetsexamen:

1963 7/6 Enn Jüris
 Märta Körberg
 8/7 Karl Johan Fyrö
 7/10 Karin Starbäck
 7/12 Britt-Marie Dohlwitz
 Ingegerd Fängström
 Birgitta Rylander
 Ingrid Wilsby
 1964 7/1 Karl-Åke Blom
 Marianne Fries
 Björn Pettersson
 Katarina Roth
 Kerstin Sjölin

Bengt Stenström
 Gustaf Widström
 7/2 Birgitta Lodin
 7/4 Siv Pettersson

**Efterprovning i filosofisk
 ämbetsexamen:**

1963 7/6 Lillian Lundgren
 7/9 Barbro Eriksson
 7/11 Anders Marelius

Filosofisk kandidatexamen:

1963 7/3 Inger Johansson
 Ingeborg Thuveesson
 8/4 Ulrik Sundbäck
 7/6 Mats Andersson
 Birgitta Båveryd
 Lennart Carlsson
 Anders Jansson
 Ragnar Nordberg
 Eva Pehrsson
 Solveig Rudberg
 Birgitta Rylander
 7/9 Karl-Gunnar Hellström
 7/10 Bengt Stenström
 7/12 Bengt-Olof Elofsson
 Göran Petersson
 Lars Rydén
 1964 7/1 Ingrid Borgström
 7/2 Elve Ellerud
 Siv Pettersson
 7/3 Lars Ivarson

**Efterprovning i filosofie
 kandidatexamen:**

1963 8/7 Karl-Erik Arfors

**Till doktorer promoverades den 31
 maj efter avlagda prov:**

Arnold Nauwerck
 Sven Svennerstedt

3. Avlidna.

Död	Inskr.	Född
22/4 1963 Frans Josef Teodor (Thore) Brinck	1900 f. d. läroverksadjunkt	19/3 1881
27/5 1963 Sven Gerhard Svenfors	1914 f. d. kyrkoherde	26/10 1895
5/6 1963 Bengt Magnus Gustaf Strange	1925 byråchef	1/8 1905
14/6 1963 Carl Johan Fredrik Skottsberg	1898 professor emeritus	1/12 1880
16/6 1963 Bror Gustaf Brinck	1898 f. d. rådman	22/3 1879
21/6 1963 Karl Fritiof Söderbäck	1906 direktör	1/6 1887
21/6 1963 Gustaf (Gösta) Johan August G ripenstedt	1908 inspektör	24/9 1890
22/6 1963 Karl Alf Gunnar Bergå	1919 direktör	25/6 1899
3/8 1963 Patrik Carl Reinhold Reuterswärd	1902 f. d. envoyé	27/2 1885
24/8 1963 Axel Gustaf Bernhard Kerrolf	1909 f. d. överläkare	6/6 1888
31/8 1963 Lars Johan Erik Thorsell	1923 rådman	13/2 1902
10/9 1963 Gustav Helge Hugoson	1914 f. d. distriktsveterinär	30/3 1896
13/9 1963 Bertil Sandström	1905 f. d. läroverksadjunkt	11/5 1886
22/9 1963 Bror Olof Arvid Bertil	1893 f. d. bankokommissarie	20/5 1875
29/10 1963 Sven Oskar Harald Malmberg	1908 f. d. läroverksadjunkt	1/4 1889
20/11 1963 Erik Olof Heyman	1911 f. d. byråsekreterare	10/7 1892
5/12 1963 Lars Birger Åhrén	1913 f. d. stadsläkare	26/7 1893
15/12 1963 Anders Gustav Erik Björndahl	1952 läroverksadjunkt	8/3 1932
24/12 1963 Erik Georg Stenström	1922 läroverksadjunkt	25/11 1899
27/12 1963 Erik Ivar Fredrik J:son Malmberg	1902 f. d. lektor	12/2 1884
1/1 1964 Carl August Oscar Törner	1925 f. d. läroverksadjunkt	7/1 1898
11/1 1964 John Herman Forssling	1905 f. d. läroverksadjunkt	1/10 1883
11/3 1964 Georg Emanuel Magnusson	1919 kyrkoherde	31/3 1897
14/4 1964 Nils Jakob Gustaf (Gösta) Neander	1939 Överläkare	25/3 1919

Nationens ämbetsmän

Inspektor:	Professor Stig Claesson
Förste kurator:	Jur. stud. Bo Eklöf
Andre kurator:	Fil. mag. Håkan Hollqvist Fil. kand. Owe Adolfsson
Bibliotekarie:	Fil. mag. Per-Axel Wiktorsson Fil. mag. Göte Karlsson
Skattmästare:	Bankdirektör Ewert Jonson
Klubbmästare:	Fil. stud. Leif Åkerblom Fil. stud. Björn Axelson
Bitr. klubbmästare:	Fil. stud. Björn Axelson Fil. stud. Klaes Andersson
Klubbmästarinna:	Fil. stud. Gunilla Pehrson Fil. stud. Carin Tener
Bitr. klubbmästarinna:	Fil. stud. Carin Tener Fil. stud. Elisabeth Hagströmer
Barmästare:	Fil. stud. Sören Hedberg
Arkivarie:	Fil. stud. Jan Barklund
Pressombudsman och redaktör för tidningen »Aktuellt»:	Fil. mag. Torsten Henriksson Fil. mag. Klas Råsäter
Krönikör:	Fil. stud. Tom Åseskog Fil. kand. Titti Leczinsky
Recentiorsförmän:	Pol. stud. Staffan Giertz
Teaterdirektör:	Fil. stud. Olle Nordberg Fil. stud. Stefan Mählqvist
Musikanförrare:	Teol. stud. Stig Walldin
Sånganförrare:	Fil. stud. Thomas Ridaeus Pol. stud. Gunnar Andersson
Preparatförvaltare:	Med. stud. Louise Wachtmeister Med. stud. Hans Sundqvist
Idrottsledare:	Pol. stud. Ingvar Blomkvist Fil. stud. Göran Sandberg
Nationsfotograf:	Fil. stud. Göran Hartman Fil. stud. Ove Larfors
Schackförrman:	Fil. stud. Lennart Stellan
Bridgeförrman:	Fil. stud. Ulf Riddarström
Internationell sekr.:	Fil. stud. Lena Dahlberg Fil. stud. Elisabeth Widstrand
Förste fanbärare:	Pol. stud. Björn Barkman Jur. stud. Håkan Söderholm

Andre fanbärare: Fil. stud. Håkan Abrahamsson
Pol. stud. Staffan Schnell
Kärmarkalk: Fil. stud. Kurt Persson
Stipendiesekreterare: Jur. stud. Wolmar Sjöström
Fil. mag. Peter Lindner

Nationsnämnd:

Förste kurator (ordf.), Andre kurator, Klubbmästaren, Fil. kand. Ragnar Nordberg, fil. kand. Hans Norman, fil. stud. Gunnel Forsberg, pol. mag. Göran Andersson,¹ fil. mag. Håkan Hollqvist.²

Förvaltningsdirektion:

Överläkare Nils Brage Nordlander (ordf.), Skattmästaren, Förste kurator, Andre kurator, bitr. stadfiskal Bengt-Georg Gilmark, fil. lic. Lennart Bodström, fil. mag. Olle Vingsbo, jur. stud. Ivan Svensson, jur. stud. Åke Holm. Adjungerad: Intendent K. P. Skarstedt,¹ Intendent Erik Johansson.²

Stipendienämnd:

Förste kurator (ordf.), Andre kurator, med. kand. Ulf Lindsjö, fil. mag. Peter Lindner, fil. mag. Sven-Gunnar Andersson, jur. stud. Wolmar Sjöström, teol. kand. Curt Palmcrantz, fil. mag. Bengt Jonsell, pol. mag. Göran Andersson,¹ fil. mag. Lars Ehlin,¹ fil. kand. Birgitta Gustafsson,² pol. stud. Staffan Giertz.²

Hembygds- och kulturnämnd:

Med. kand. Jan Verneholt (ordf.), fil. kand. Leif Lewin, med. kand. Henrik Oest, fil. kand. Titti Leczinsky, pol. stud. Timo Kärnekull.

Valnämnd:

Förste kurator (ordf.), Andre kurator, pol. mag. Olle Johansson, fil. stud. Kersti Byléhn, fil. stud. Jan Ernbäck, jur. stud. Lars Malm.

Internationell nämnd:

Andre kurator (ordf.), Internationale sekr., fil. mag. Björn Norrbom, docent Carl Gösta Widstrand,¹ fil. kand. Titti Leczinsky,¹ med. kand. Henrik Oest.² fil. stud. Lena Dahlberg.²

Idrottsnämnd:

Idrottsledaren, fil. stud. Lars Collgård, fil. stud. Anita Svensson,¹ jur. stud. Lars-Olov Nilsson,¹ fil. stud. Göran Sandberg,¹ fil. stud. Bengt Nybelius,² fil. stud. Orvar Larsson,² fil. stud. Héléne Norberg.²

Stadgeutskott:

Fil. mag. Åke Berglund (ordf.), jur. stud. Lars Malm, jur. stud. Carl-Göran Wallman.

Biblioteks-nämnd:

Bibliotekarien, med. kand. Ulf Lindsjö, fil. mag. Olle Vingsbo, fil. mag. Sven-Olov Norberg, fil. mag. Sven-Gunnar Andersson, jur. stud. Ivan Svensson,¹ teol. kand. Krister Posse,¹ jur. stud. C. G. Wallman,² teol. stud. Stig Walldin,²

¹⁾ höstterminen 1963

²⁾ vårterminen

Föreningar inom nationen

Hornboskapens vänner:

Docent Carl Gösta Widstrand (ordf.)
Fil. kand. Stig Holmquist (sekr. och skattm.)
Musikanförelaren
Överläkare David Melchersson
Redaktör Carl-Uno Sjöblom
Fil. kand. Orvar Starbäck
Jur. kand. Bjarne Forss

Självhjälpsföreningen

Docent Erik Rankka (ordf.)
Fil. kand. Gunnar Westerlind (skattm.)

I. F. Trikadien

Pol. mag. Göran Andersson (ordf.)
Fil. stud. Göran Sandberg (vice ordf.)
Fil. stud. Seppo Gerestrand (kassör)
Jur. stud. Lars Malm (sekr.)
Fil. stud. Leif Åkerblom (mtrl.-förv.)
Fil. stud. Ingvar Blomkvist (vice sekr.)
Fil. stud. Orvar Larsson (vice kassör)

Vännerna från Nyköping:

Fil. stud. Tom Åseskog (ordf.)
Fil. dr. Matts Essén (skattm.)
Jur. stud. Åke Holm (kassör)
Fil. mag. Bengt Jonsell (sekr.)
Jur. stud. Bo Lindgren (klubbm.)

Stiftelsen Södermanlands-Nerikes Nations studentbostäder

Styrelsen:

Professor Stig Claesson (ordf.), Bankdirektör Ewert Jonson, Förste kurator Bo Eklöf, Bankdirektör Elof Ekman, Riksbanksdirektör Jacob Hagströmer, Disponent Sture Nilsson, Direktör Albin Rapp, Bitr. stadsfiskal B.-G. Gilmark, Akademikamrerare Lars Mårdell, Överläkare Nils Brage Nordlander, Fil. kand. Jörgen Ahlinder, Fil. lic. Lennart Bodström, Fil. mag. B.-O. Grönkvist, Pol. mag. Göran Andersson,¹ Fil. mag. Åke Berglund,¹ Fil. lic. Håkan Berggren,¹ Fil. mag. Olle Vingsbo,² Fil. kand. Ragnar Nordberg,² Uppsala stads representant: Ombudsman Sven Westin. Suppleant för denne: Läroverksadjunkt Erik Sundin. Adjungerade: Int. K. P. Skarstedt,¹ Int. Erik Johansson.²

Arbetsutskottet:

Prof. Claesson (ordf.), Bankdir. Jonson, Förste kurator, Överläkare Nordlander, bitr. stadsfiskal Gilmark, lic. Bodström.
Adjungerade: Int:a Skarstedt och Johansson.

Utgående balans i Nationens räkenskaper

1. Skattmästarens huvudbok 30 juni 1963.

Tillgångar: På bankräkning 111.050:58; På postgiro 4.207:06; Obligationer och aktier 379.705:38; I fastigheter placerade fondmedel 499.235:59; För nationsändamål förskottade medel 40.961:57; Fastigheter: S:t Larsg. 4 33.873:02, S:t Larsg. 6 A 88.024:89, S:t Larsg. 6 B 403.562:31, Kåbovägen 22 110.952:95, Rosendal 13 763.927:38, Hyresfordringar 30. 283:61. Summa kronor 2.465.784:58.

Skulder: I fastigheter placerade fondmedel och reserverade medel 536.743:27; Inteckningslån 866.100:—; Reserverade pensionsmedel 13.891:50; Förskottshyror 974:11; Div. förskott 3.025:99; Donationsrum 104.879:51; Nationsfonder 388.550:49; Stipendiefonder 509.811:25; Reserverade medel 41.808:46. Summa kronor 2.465.784:58.

2. Studielånefondens huvudbok 30 juni 1963.

Tillgångar: På bankräkning 8.797:03; Fordringar av låntagare: Borgenslån 59.470:—, Borgensfria lån 3.900:—. Summa kronor 72.167:03.

Skulder: Lån hos kreditgivare 27.500:—; Av fondförvaltningar förskottat 2.058:36; Reserverade medel 42.608:68 Summa kr. 72.167:03.

3. Andre kurators huvudbok 31/12 1963.

a. Huvudbok:

Tillgångar: Kassa 1.268:67, Postgiro 29.755:04, Bankräkning 28.384:32, Garantilån till Uppsala Studentkärs Kreditkassa 4.000:—, Förskott till handlånecassan 7.000:—, Inventarier under 2 Q:s vård 1.600:—, Inventarier under idrottsledarens vård 1:—, Inventarier under teaterdirektörens vård 1:—, Aktuellt, förskottade räkningar 1.886:26, Festporlin och silver 6.000:—, Lager av nationsband 25:—, Lager av porträttkataloger 10.487:76, Utestående fordringar: Terminsavgifters konto 1.991:—, Plikters konto 125:—, Skattmästaren (diverse konto) 250:—, Fordran på klubbmästaren 893:05. Summa kronor 93.668:10.

Skulder: Nationsmatrikelfonden 2.905:69, Fanfonden 592:64, Nationshistoriefonden 5.574:98, Porträttfonden 76:72, Pianofonden 1.782:84, Fackeltågsfonden 1.085:28. Kassareserver: Arvodens och löners konto 1.144:—, Uppvärmnings- och belysnings konto 7.950:96, Teaters konto 281:97, Inventariers konto 1.618:98, Kökets konto 2.623:20, Festservisens konto 6.000:—, Nödförläggningens konto 242:70, Porträttkatalogens konto 33.774:40, Lokalhyreskonto 3.000:—, Sigrid Söderbäckens konto 200:—, Hembygds- och kulturkassans konto 563:45, Diskoteks konto 2.000:—, Preparatkassans konto 1.665:36, Internationella kassans konto 3.432:29, Musikkassans konto 736:51, Honorariekassans konto 2.279:50, Bibliotekskassans konto 10.170:57, Studentkårens konto 467:50, Flyktingstudentkassans konto 279:96, Andre kurators stödfonds konto 27:30, Spex- och kamratmötes konto 500:—, Reservkassans konto 1.191:30, Nationskassans konto 1.500:—. Summa kronor 93.668:10.

b. Huvudbok för handlånecassan:

Tillgångar: Kassa 2.091:68, Bank 54:93, Postgiro 22:29, Utestående handlån 10.675:—, Räntefordringar 985:88. Summa kronor 13.829:78.

Skulder: Nationskassan 7.000:—, Handlånecassans kapital 6.829:78. Summa kronor 13.829:78.

4. Självhjälpsföreningens huvudbok 1963.

Tillgångar: Postgiro 58:88; Terminsavgifter 3.250:60; Ordinarie lån 14.675:—; Handlån 17.495:—; Handlåneräntor 5.464:22; Uplands Enskilda Bank 1.692:60; Kapitalsamlingsräkning 40.289:57; Räntefria borgenslån 17.355:—; Kassabehållning 1.135:87. Summa kronor 101.416:74.

Skulder: Grundfonden 23.788:77; Komminister Janssons donation 60.272:97; Räntefria borgenslån 17.355:—. Summa kronor 101.416:74.

Veteranerna

Räkenskaperna 16/4 1963—15/4 1964.

Ingående behållning: Sv. statens 3½ % obl. 1941 3.960:54; Å sparbank 1.230:77; Å postgiro 1.870:82. Kronor 7.061:93.

Inkomster: Avgifter ss. ständiga medlemmar 250:—; Årsavgifter 1.387:—; Räntor 195:33. Kronor 2.732:33. Summa kronor 9.794:26.

Utgifter: Majhälsningen 2.430:33; Porto 120:—; Bidrag till kuratorsarvode 100:—. Kronor 2.650:33.

Utgående behållning: Sv. statens 3½ % obl. 1941 3.960:54; Å sparbank 2.886:10; Å postgiro 297:29. Kronor 7.143:93. Summa kronor 9.794:26.

Föreningens nämnd.

Valda ledamöter: Överläkare Sven Frigell (ordf.), f. borgmästaren Erik Wahlberg (vice ordf.), professor Arne Furumark, med. lic. Lars Andér, f. d. förste bibliotekarie Jonas Samzelius, direktör Fritiof Söderbäck (avlidn 21/6 1963).

Självskrivna ledamöter: Professor Stig Claesson, Nationens inspektor, jur. stud. Bo Eklöf, Nationens förste kurator, bankdirektör Ewert Jonsson, Nationens skattmästare (tillika skattmästare i Veteranföreningen).

Av nämnden utsedd: Fil. kand. Stig Holmquist (utsedd 1/12 1963, sekr.).

Avgifterna för 1964.

Årsavgiften till Veteranerna är 10 kronor. Ständig ledamot erlägger minst 50 kronor, understödjande ledamot 100 kronor. Avgiften erläggs lämpligast genom insättning å postgirokonto 25906, Södermanlands-Nerikes Nations Veteraner. Exemplar av tidigare årgångar av Majhälsning finnes alltså i lager. De försäljas till ett pris av 1:— per årgång. Varje landsman, som tillhört Nationen efter 1927 kan sålunda genom inköp av önskat antal Majhälsningar få en fullständig skildring av nationslivet under den egna studietiden.

FÖR VÄLKLÄDDA HERRAR

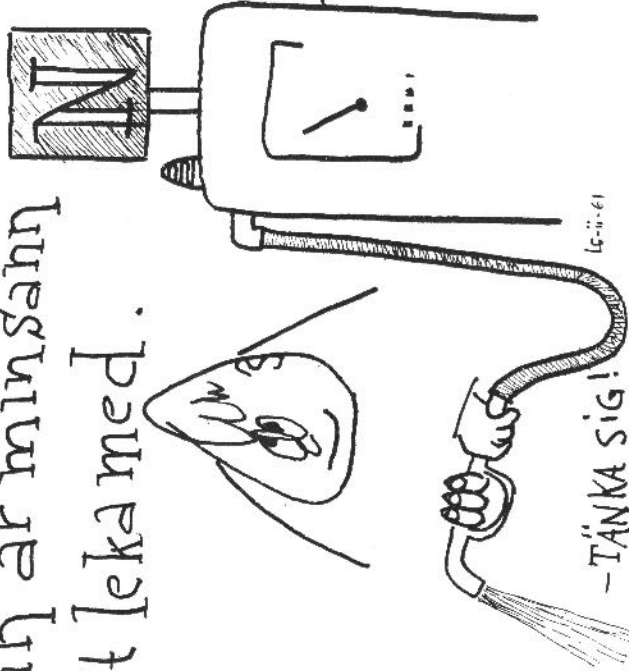
Tillverkare:

ALBIN RAPP KONFEKTIONSFABRIK

Gillet
Åt gott-
må väl
Gå dit!
Fustret

Bensin är minsann
inte att leka med.

Anlita
där för
NYNÄS
i alla
situationer

NYNÄS PETROLEUM

Även vi säljer

— gärna på förmånliga avbetalningsvillkor — de moderna uppslagsböckerna och aktuella handböckerna som t. ex. BONNIERS LEXIKON — FOCUS — NORSTEDTS JURIDISKA HANDBOK — BONNIERS ALLMÄNNA LITTERATURHISTORIA — LEXIKON FÖR KONST

Ab Lundequistska Bokhandeln

TELEFON 13 98 30

Var?

Jo, i NERIKES ALLEHANDA
som följer kulturlivet i Örebro län.